

Grotesk ~ A Gotisch Episch

door GE Graven

Hoofdstuk XVII

~Als strijdende engelen doken de sterren achter de westelijke horizon, terwijl andere opkwamen.

en zetten de achtervolging in vanuit de tegenovergestelde richting. Tussen hen in bevonden zich complete sterrenbeelden van Heilige, titanische formaties rezen hoog boven de pikzwarte hemel uit; en onder Orions zwaard van sterren beheerste een eenzaam paar kloppende vleugels de nachtelijke hemel. Op een oceaan van wind zweefde Lazarus tussen hemel en aarde, hoog boven het Franse platteland, steeds verder omhoog en diep de schemering in. Het uitgestrekte en steeds veranderende landschap rolde gestaag onder hem voorbij, met zijn vele bossen, velden, heuvels, valleien, beken en rivieren. En terwijl de hele schepping aan hem voorbij raasde, bleef zijn oostwaartse migratie onwrikbaar. Evenmin wankelde zijn vastberadenheid – om een monnik te halen en de plechtige belofte van een schildknaap aan een lang geleden overleden priester na te komen.

Maar de hemel verwelkomde zijn nadering niet langer, want een dunne rode lijn van de opkomende dageraad tekende zich duidelijk af aan de oostelijke horizon. Lazarus gleed uit de hemel neer voordat hij het herkenningspunt zag waarnaar hij op zoek was. In de verte kronkelde een breed, zwart lint door een vallei van boomtoppen – het was duidelijk de rivier de Loire.

Terwijl hij de gelijkenis en de precieze locatie ervan afleidde van de vele kaarten van de abdij, nestelde hij zich in het hart van de riviervallei en vloog laag over het bladerdak van het bos. Boven de rivier en voorbij het bos maakte hij een scherpe bocht en daalde nog lager, voordat hij recht boven het kolkende wateroppervlak landde. En in de diepe schaduw van de In de vallei volgde Lazarus de zwarte slagader richting de Golf van León.

Binnen zijn vleugels voelde hij een nieuwe kilte opstijgen uit de koele lucht die de riviervallei omhulde . De vochtige lucht was doordrenkt met een moerasachtige stank: de mengeling van geuren van verrot onkruid, rottend hout, stilstaande modderpoelen, schimmels en dode, maar weer bevochtigde vissen verraadde een recente regenbui. Lazarus omarmde de oostelijke oever van de rivier in een poging een veilige plek te vinden om te schuilen voor de opkomende zon. De drassige rivieroever bleken echter niet meer dan een paar geërodeerde schouders waarop overhangende bomen om ruimte streden. Veel ervan stonden levenloos en scheef, terwijl andere hun wortels blootlegden als spreidende poten, met daartussen slechts drassige dierenholen. Nu de dageraad aanbrak en hij geen beschutting zag, versnelde hij zijn pas.

Lazarus vloog om een bocht in de rivier en keek uit naar een zijrivier aan de westoever. Een smalle ader takte af van de Loire, gehuld in duisternis en bijna volledig verborgen achter een gordijnachtig bladerdak van dichte begroeiing. Hij maakte een scherpe bocht en stak over. De rivier raasde door het struikgewas en kronkelde zich een weg omhoog door de modderige ader, terwijl hij verwrongen takken en omgevallen boomstammen ontweek. Onder hem was het stilstaande water van de beek een zwarte spiegel en een herinnering – een tijdwaarnemer zelfs. In het water zag hij de afgetekende silhouetten van de boomtoppen, hun takken donker uitspreidend tegen de groeiende rode gloed van de hemel . Hij verloor tijd; hij wist dat de zon meedogenloos was; en met grimmige vastberadenheid en een ijzeren wil drong Lazarus steeds dieper door in de Stygische woestijn.

Het smalle water kronkelde door de wildernis als een knoestige boomtak, de oevers vervormd en verward met aangrenzende en kronkelende beekjes, omzoomd met onkruid. inhammen en met mos dichtgegroeide holtes. Nog dieper maakten de oevers plaats voor laagland, met grond die in alle richtingen zo grondig onder water stond dat er geen zichtbaar spoor meer van over was. Een waterweg – het leek alsof het bos uit een plaat zwart glas was gegroeid. Lazarus was inderdaad ernstig verontrust door het dodelijke licht van de dageraad en de even effectieve, waterige weerspiegeling ervan. Hij zat volledig gevangen tussen licht en donker, vliegend in een dichtbegroeid bos en zwevend boven het water.

van onbepaalde diepte. Hij volgde echter het kronkelende pad waar de bomen niet stonden. groeien, in de hoop zich aan de ware loop van de beek te kunnen houden.

Hij baande zich een weg door het ondergelopen bos, terwijl bomenrijen aan weerszijden langs hem heen raasden als verwrongen, trillende zwarte muren. Eindelijk gloeiden de lucht en het water in een karmozijnrode tint, en leken samen op twee tegengestelde oceanen van bloed. De kou was allang uit zijn vleugels verdwenen en zijn gezicht brandde nu alsof het aan een hete wind was blootgesteld. Lazarus kneep zijn ogen samen, speurde de verte af en zag wat hij had gehoopt: de beek begon zich opnieuw te vormen, zijn modderige schouders uit het water te tillen. Nog verder rees hij op uit zijn eens zo waterige graf, richtte zich op en toonde zich met meer definitie breder, rechter en vastberadener. Toen het ondergelopen laagland zich terugtrok, vormde de voormalige modderige ader zich om tot een ravijn – tot een beek – en vervolgens tot een rivier die de bosrand terugdrong. De donkere rij moerasbomen verscholen zich achter rijen hoog, hangend riviergras en, tussen het gras door, rezen rechtopstaande stengels nog hoger op, hun naar de hemel gerichte toppen boden gezwellen grijze pluimen aan de hemel. Hij vloog verder, een rechte en smalle koers aanhoudend boven het hart van de waterloop.

En toen verscheen het plotseling aan de noordelijke oever van de rivier, als een geschenk uit de hemel dat ineens in beeld sprong. Lazarus vloog erlangs, maar cirkelde ruim boven het water voordat hij zich tussen het onkruid op de drassige oever nestelde. Hij vouwde zijn vermoeide vleugels op, leunde achterover op zijn hielen, sloot zijn ogen voor de brandende hemel en hapte naar adem. Daarna boog hij zich voorover en zette zijn handen op zijn knieën, zwaar ademend terwijl zweetdruppels gestaag van zijn neuspunt liepen. Hij richtte zijn aandacht op de rivieroever en zag een gescheurd visnet dat gedeeltelijk drijvend was, de rest weggezakt in de modder van de oever. In het water, gevangen onder het net, zag Lazarus het ogenschijnlijke hoofd van een klein meisje. Met open mond staarde ze hem met een lege blik aan, met een paar slaperige ogen. En als duizend kleine wormpjes die synchroon bewogen, bewoog haar wapperende haar mee met de kabbelende golven, een surrealistische weergave van een bewegend lichaamsdeel. Maar het speelde slechts met hem – het was het verzonken hoofd van een kapotte pop.

Vlakbij, tegen de met struiken begroeide oever, zag hij de overblijfselen van een vervallen boot, waarvan de doorweekte en losgeraakte planken plat op de oever lagen.

en gedeeltelijk verborgen onder modder en onkruid. Lazarus stond op en liep dichterbij om een spoor van plassen te vinden, die leken te passen bij de afdrukken van zware laarzen. Zijn ogen volgden het spoor door een pad van platgetrapt onkruid en in de richting van Een houten deur, die tegen de hoek van een massief stenen gebouw stond. Ondanks de verse voetafdrukken leek het gebied verlaten. Het gebouw was overwoekerd met weelderige klimplanten en gretige jonge boompjes; en in zijn pittoreske aanblik had het gebouw eruit kunnen zien als het slachtoffer van een hongerig bos, dat langzaam en volledig werd opgeslokt. Toch was de gevel niet helemaal verdwenen. Langs de bovenste randen van de buitenmuren staken twee rijen verrotte balken uit de gebarsten, maar verder stabiele constructie. Onder de parallelle rijen uitstekende balken suggereerden rechthoekige verkleuringen de vroegere aanwezigheid van ramen, die inmiddels waren dichtgemetseld met nieuwe stenen. Ondanks de verwaarloosde staat leek het gebouw voor Lazarus een gezegend heiligdom, beschermt tegen het daglicht. Hij keek naar de rode hemel, bekeek de voetafdrukken en overwoog hoe hij het beste kon uitleggen waarom een christelijke vliegende man zich moest verbergen voor Gods goede daglicht.

'Hallow, daarbinnen?' riep Lazarus, terwijl hij voorzichtig het onkruid opzij schoof. Hij klopte op de deur. "Mag ik even met u praten?" Hij spitste zijn oren en luisterde of er geluiden binnen waren. "Bent u hier?" Hij hoorde niets, behalve het constante gezoem van krekels in het omliggende struikgewas en het verre gespetter van misschien een geschrokken schildpad. Lazarus drukte een hand tegen de deur en duwde hem een klein beetje open voordat hij hardop vroeg: "Iemand?" Een haastig wegrennende spin ontsnapte van binnen en schoot langs hem heen. Hij glipte langs de deur en stapte een pikdonkere ruimte binnen. "Hallow, hier binnen?"

Meteen strompelde Lazarus de deuropening uit, zijn hand voor zijn mond en stikkend in misschien wel de meest afschuwelijke en misselijkmakende stank van de hele schepping. Hij haastte zich, vluchtend door het onkruid terwijl hij kokhalsde en bijna moest overgeven. Toen draaide hij zich om, nog steeds hoestend, terwijl hij de deur opnieuw inspecteerde. Een zwerm vliegen, borrelend uit de open mond van het gebouw, kwam naar buiten en voegde zich bij hem. Gezamenlijk cirkelden ze rond zijn hoofd als een surrealistische en etherische, zoemende halo. Lazarus sloeg. Hij keek naar hen. Hij tuurde door een smalle opening tussen de cipressen en zag de eerste zonnestrallen tot in de bovenste regionen van het bosdak doordringen. Stroomopwaarts zag hij geen andere beschutting, alleen modderige oevers en overhangende struikgewassen. De constante brandende hitte op zijn huid was ondraaglijk, een herinnering aan de dageraad. Hij draaide zich om naar de dreigend openstaande deur van het gebouw, die leek uit te ademen.

Een constante, ranzige adem, misschien vergelijkbaar met het penetrante gehijg van een stervende hond. Hij fronste zijn voorhoofd, trok zijn schouders naar achteren, haalde diep adem en ging het gebouw weer binnen. Lazarus sloot de deur terwijl de stank en de duisternis hem omhulden.

Met zijn hand voor zijn neus en zijn rug naar de gesloten deur stond hij roerloos, even wachtend tot zijn pupillen de lagen duisternis hadden verdreven en de innerlijke kenmerken van de ruimte konden onderscheiden: een stenen vloer; iets wat op een tafel leek; nog een tafel; nog een deur.

Zijn ogen traanden van de stank, die zijn omgeving wellicht nog dikker omhulde dan de duisternis, de geur brandde in zijn ogen als uitlaatgassen uit de schoorsteen van de hel. Het onophoudelijke geknetter en gezoem vulden de ruimte. Het gebouw. Hij veegde zijn ogen af en richtte zijn blik weer op de dreigende vloer en muren, waarvan de oppervlakken in het donker leken te kolken. Het waren niet zijn tranende ogen die ze die schijnbare rimpeling gaven; want hun oppervlakken bewogen werkelijk – overspoeld door kolkende vliegen en golven kakkerlakken, die ze bijna volledig overspoelden.

In de schijnbaar verstikkende duisternis namen steeds meer van de lichaamsvormen van het gebouw vorm aan. Boven hem zag Lazarus rijen gebogen houten spanten. Samen vormden ze een uitgestrekte, holle ribbenkast, hangend onder een nog hoger plafond. Een veelheid aan touwen en kettingen bungelde er overal aan, de uiteinden versierd met allerlei metalen haken en weerhaken. Aan veel ervan hingen dode vissen – opgerold, plat en droog. En boven al die touwen en kettingen speelden misschien wel een miljoen vliegen op imploderende ogen.

Lazarus liep naar het midden van het vishuis en duwde de laaghangende kettingen opzij die achter hem rammelden. Hij bleef staan naast een rechthoekige houten tafel die als een eilandje in het midden van de ruimte stond. Het hele oppervlak van het ruwe meubelstuk was bezaaid met diepe, lineaire afdrukken en onregelmatige, overlappende groeven, alsof het herhaaldelijk was bewerkt met messen. Hij streek met een vinger over het bevlekte en gehavende oppervlak voordat hij de muren van het gebouw opnieuw bekeek. Daarop zag hij een rij fakkelhouders, vergelijkbaar met die hij zich herinnerde uit de catacomben van de abdij. Hij draaide zich om naar de ingang en zag ernaast, tegen de muur, een hoge emmer staan. Deze bevatte een aantal omgekeerde, houten fakkels. Naast de hoge emmer...

De emmer was een kleinere, afgedekte emmer – vermoedelijk een olieketel om de fakkels van brandstof te voorzien.

Hij draaide zich om en tuurde de donkerste hoeken van het gebouw in, langs de opgerolde viskarkassen, richting de achterwand. Een lange werkbank besloeg de hele lengte ervan. Het blad van de werkbank lag bezaaid met gereedschap om vissen te villen, aangekoekte viskoppen en zoutklonten. Onder de tafel en op de vloer zag hij stapels netjes opgevouwen kleding – voornamelijk gewaden en jurken, bedekt met rattenuitwerpselen. De bovenste kledingstukken leken recent opgevouwen; echter, verder naar beneden en het dichtst bij de vloer. Op de vloer vertoonden de kledingstukken tekenen van ernstig verval. Naast de stapels stof stond een rij keurig geplaatste schoenen onder de werkbank. Sommige waren nieuw, andere oud, en weer andere waren versleten, alsof knagende knaagdieren er gaten in hadden gevreten. Desondanks lagen ze keurig geordend, samen met de rest van de schoenen en kleding. Het leek misschien wel surrealistisch, zelfs griezelig. Maar misschien was het meest bovenaardse aan de onderkant van de tafel wel dat hij tussen de poten ervan extreme gradaties van orde en verval zag die in dezelfde ruimte samengingen.

Lazarus sloeg vliegen van zijn gezicht, kokhalsde met een droge kokhalsbeweging en schoof de werkbank weg. Maar de ranzige lucht om hem heen kon hij niet zo gemakkelijk aan de kant schuiven als de stank ervan. Het was een soort geur die aan de huid kleefde en de adem benauwde, en die iemands keel bijna binnenstebuiten kon keren. Hij doorzocht de rest van het verblijf, ervan overtuigd dat de afschuwelijke stank niet van gedroogde vis afkomstig was, maar misschien van iets anders. een vochtige en nog afschuwelijkere bron. Zijn ogen volgden een stroom vliegen naar het zuiden. Hij liep langs de muur en richting een hoge, rafelige deur met een dikke metalen klink. Hij spitste zijn oren en luisterde naar een constant gezoem dat erachter vandaan kwam. Vervolgens liet hij zijn blik zakken naar de kier in de deuropening en zag talloze insecten in en uit vliegen, als bijen in een drukke bijenkorf. Lazarus kantelde zijn hoofd en overwoog dat de bron, die de lucht bedierf, Hij verpestte het vanachter de gehavende deur.

Zijn nieuwsgierigheid werd geprikkeld, terwijl de herinnering aan Ivans gebiedende stem in zijn hoofd nagalmde, die hem waarschuwde voor de verboden Beniontunnel en zei: 'Nooit, deze, Lazarus. Je mag alle catacomben verkennen, behalve deze – nooit.' 'Deze.' Niettemin lag de naakte waarheid van nieuwsgierigheid wellicht in haar vermogen om voldoende verleiding op te wekken om verlangens aan te wakkeren die zo wild waren als die in een beestachtig hart. Bovendien, welk beest was in staat de koude discipline van eigenzinnigheid te volgen?

Onwetendheid, zelfs om de pijn van zijn brandende nieuwsgierigheid te negeren? Lazarus stapte door rinkelende kettingen en naar de hoge deur, terwijl een zee van muggen en papierachtige vissen zich achter hem sloot. Hij ontgrendelde de hoge deur en gooide hem wijd open.

Knal! Klonk-klonk-klonk! Lazarus sprong opzij en siste naar een hoofd dat naar buiten tuimelde en over de plavuizen rolde. Plotseling brulde erachter een wolk insecten uit de open deuropening, die als een miljoen kleine, uitgebeende engeltjes de balken in stegen. Het hoofd van de vrouw wiegde roerloos heen en weer en staarde Lazarus aan met melkwitte ogen, terwijl er larven uit haar nek in een romige hoop vielen. Lazarus draaide zich om en sloot zijn ogen, alsof dat zijn zintuigen zou bevrijden en zou voorkomen dat de gruwelijke gebeurtenis zich in zijn geheugen zou nestelen. Maar zoals met elke gebeurtenis uit het verleden die hij zich zo levendig kon herinneren – het was te laat, want zijn perfecte herinnering was zowel een zegen als een vloek, om hem zelfs maar te laten stilstaan bij de fijnste details van de ergste gebeurtenissen in zijn leven – zoals nu, met die romige hoop.

Lazarus hoestte, stikkend in de muggen. Hij draaide zich om naar de hoge, rafelige deur en schoof dichterbij. Door de open deuropening ontdekte hij een zeer brede maar ondiepe aangrenzende ruimte, die zich over de hele lengte van de zuidmuur leek uit te strekken. Zich bewust van het feit dat hij zich in een vishuis bevond, begreep Lazarus de waarschijnlijke reden voor de ruimte: een aparte, hygiënische opslagruimte voor gezouten en gepekeld vis. Achter een gesloten deur bleek de smalle ruimte echter een tegengesteld doel te dienen: de inhoud ervan beschermen tegen besmetting van het hele gebouw. Nu de deur open was, zag Lazarus dat de vloer van de kamer bezaaid was met naakte en onthoofde lijken. Misschien wel vijftig of meer, allemaal vrouwenlichamen van verschillende groottes. En ze lagen allemaal in een precieze formatie, met hun armen langs hun zij en hun halsgaten naar het noorden gericht, naar de deur. De overblijfselen leken op een zorgvuldig gestapelde stapel hout – of een stapel opgevouwen kleren, of zelfs een keurige rij schoenen. En net als de kleren vertoonden de lijken een oplopende mate van ontbinding, waarbij – steeds dichterbij de vloer – de afzonderlijke lichaamskenmerken vervaagden tot een donkere brij van vergevorderde ontbinding. De onderste rij was een naadloze laag die, door de insecten die erin kolkten, wel iets weg had van kokende pek. En bovenop die afschuwelijke hoop lagen slaperige hoofden, starend naar niets anders dan misschien wel de meest hopeloze menselijke situatie.

“Argh!” Lazarus snelde achteruit, pakte het zoekgeraakte hoofd en smeedde het terug in de auto.

De kamer uit, en hij sloeg de hoge deur dicht. Hij strompelde naar de tafel in het midden van het vishuis, duizelig. Opnieuw scande hij de smerige ruimte en zijn blik bleef hangen op de verleidelijke buitendeur. Daarachter, wist hij, was de lucht schoon en de grond vrij van mieren en kakkerlakken. Maar met de zachte rode gloed die onder de drempel vandaan scheen, wist hij ook dat de Dood voor de deur loerde. De dageraad was eindelijk aangebroken – het vishuis was zijn toevluchtsoord voor de rest van zijn leven. De dag. Hij trapte insecten van zijn laarzen, klom op de tafel en inspecteerde kort de balken voordat hij ertussen sprong. Hij ging op de balken zitten en strekte zich uit, met zijn gezicht naar beneden bovenop de balken. Daar lag hij, veilig voor de vurige strijdswagen van de hemel en de helse, met insecten bedekte vloer. En in die uiterlijke In een staat van limbo, zwevend tussen hemel en hel, ontsnapte Lazarus naar een meer Een gastvrije wereld vol dromen.

~*~

Klop-klop-ssst! Klop-klop-ssst! Lazarus werd wakker geschud door een verontrustende en onnatuurlijke reeks geluiden die leken op die van een groot beest dat over een drassige grond kroop, herhaaldelijk zijn zware voorpoten in de modder stampte en zijn levenloze achterpoten achter zich aan sleepte. Lazarus hoorde de zware ademhaling tussen de stappen en herinnerde zich een dag in de put van de abdijcatacomben, toen schildknaap Thateus dacht dat een monster schildknaap Miguel had aangevallen. Inderdaad, Lazarus hoorde nu geluiden die leken op die geluiden die hij zich voorstelde als die van een uitgeput en gewond zeemonster, dat worstelde om zich los te worstelen van de kustlijn en zijn laatste rustplaats te vinden om te rotten.

Lazarus rolde op zijn zij en trok een grimas, terwijl hij over zijn borst en benen wreef, waar het gewicht van de hangende constructie zijn borst en benen tegen de balken drukte. Hij stond op en hurkte neer op de balken, waarna hij naar de drempel van de buitendeur en de rode gloed ervan staarde. Het karmozijnrode licht dat hij zich ooit herinnerde, had nu een andere tint rood gekregen – een stervend rood – en hij wist, door de aanhoudende pijn van de balken, dat de dageraad eindelijk was overgegaan in de schemering. 'Straks zou de nachtelijke hemel van hem zijn,' verzekerde hij zichzelf. Toch zag hij voorbijtrekkende schaduwen die door de gloed van de drempel heen braken. Geluiden namen toe. Hij hield zijn adem in; zijn hart bonkte. Als de deur open zou gaan en zelfs maar een dunne lichtstraal zou weerkaatsen –

Boem! De deur vloog open. Een fontein van zonlicht stroomde over de vloer en opende een

Een kolkende zee van kakkerlakken. Golven van insecten rimpelden in de schaduwen. Lazarus draaide zijn door de zon verbrande gezicht weg en sloot zijn ogen. Hij trok een grimas en klemde zijn kaken op elkaar, als een standbeeld. In zijn blinde en waakzame toestand hoorde hij het verontrustende lawaai het vishuis binnendringen – alsof het slepende en piepende zeemonster de ranzige binnenkant van het gebouw een aantrekkelijkere plek vond om te sterven. Toch veranderde het schijnbare geluid van de stampende voorpoten van een beest in het meer kenmerkende geluid van mannenlaarzen die de plavuizen raakten. Deurscharnieren kraakten en het felle daglicht nam af. Lazarus opende zijn ogen. Hij keek naar beneden naar Ik zag een man met zijn rug naar de binnenkant van het vishuis staan, die door een kier in de bijna gesloten deur gluurde. Hij gedroeg zich verdacht of... Een ondeugende man, die zich binnen verschuilt en buiten bespioneert.

Vanuit de schaduwen boven de balken zag Lazarus de achterkant van de indringer: een nogal gezet man met een volle bos vettig zwart haar. Moddervlekken bedekten de onderkant van zijn crèmekleurige gewaad; en onder zijn gewaad zag Lazarus een paar zwarte laarzen, vergelijkbaar met die van hemzelf, bedekt met klonten modder. Een spoor van modderige voetafdrukken leidde van de laarzen van de man naar het midden van de kamer. Pas toen hij naar de beschadigde tafel keek, ontdekte Lazarus de waarschijnlijke oorzaak van het slepende geluid dat hij eerder had gehoord: hij zag een slappe, tere hand die met de handpalm naar boven op de vloer lag. Vanuit zijn positie kon Lazarus echter niets meer van de arm of het lichaam van de eigenaar zien, aangezien het lange tafelblad al het zicht belemmerde, behalve dat van de bleke hand. Desondanks durfde hij geen poging te wagen om meer details te achterhalen en het risico te lopen dat de dwarsbalken zouden kraken.

Uiteindelijk sloop de man weg van de deur en pakte fakkels uit de hoge emmer. Daarna opende hij het deksel van de kleinere emmer, bevochtigde de fakkels met olie en liep langs de omtrek van het vishok, terwijl hij de fakkels in de muurbeugels schoof. Met een paar zwaaitjes aan een tondeldoosje had hij de hele ruimte verlicht met brandende fakkels. Vervolgens keerde hij terug naar de buitendeur en keek even naar buiten voordat hij deze met een stevige dwarsbalk verzegelde. Ten slotte draaide hij zich om en staaarde naar de werkbank tegen de achterwand, met de keurig gestapelde kleren en schoenen. Hij klapte eenmaal in zijn handen en hield de vingertoppen van zijn biddende handen tegen zijn glimlachende lippen, alsof hij genoot van een heer. Lazarus lette op de details van zijn gelaatstrekken: een olijkleurige teint, een stugge zwarte baard, donkere ogen en een opvallend snavelachtige neus. Hoewel het gezicht van de man Lazarus vreemd voorkwam, lag het meest verontrustende kenmerk ervan in de

De onnatuurlijke afstand tussen zijn ogen - op zo'n ogenschijnlijk vlezig gezicht - zorgde ervoor dat de dicht bij elkaar staande ogen van de man samen een nogal verontrustende, cyclopische blik vormden.

Meteen veranderde het gezicht van de man; zijn grijns maakte plaats voor een frons onder een strak voorhoofd. Hij stapte naar voren, tilde een levenloze vrouw van de vloer en legde haar lichaam in de lengte op de tafel. Hij plaatste de armen van de vrouw naast haar en positioneerde haar in het midden van de tafel, waarbij hij haar houding aanpaste alsof ze een levensgrote pop was. Toen Lazarus op haar neerkeek, leek ze hem een wijd opengesperde, blauwogige blik te beantwoorden die een diepe wanhoop uitstraalde. Toch was de angst die ze uitstraalde in haar blik niet te onderdrukken. Haar ogen vormden een schril contrast met de tevreden uitdrukking op haar ontspannen gezicht – ze leek hem aan te kijken met tegenstrijdige gevoelens van afschuw en zelfvoldoening, evenzeer gekenmerkt door haar geschrokken blik als door de subtiele grijns in haar mondhoek. En daar lag ze, naar hem opkijkend, haar ogen dwars door de zijne heen borend, misschien wel tot in de diepste krochten van de hemel, terwijl de man haar kleren begon uit te trekken. Zorgvuldig en nauwgezet bewogen de vingers van de man als die van een liefdevolle moeder voor haar bedlegerige dochter, terwijl hij elk kledingstuk netjes opvouwde en naast het aan de tafel vastgebonden lijk legde.

Lazarus wankelde en greep zich vast aan een balk om zijn evenwicht te hervinden. Hij hield zijn hand voor zijn mond en trok een grimas van misselijkheid. Door het constante gezoem van vliegen en klikkende insecten hoorde Lazarus elke zware ademhaling van de man, compleet met het bijbehorende gerommel van slijm; en hij keek naar de dikke vingers van de man terwijl ze sierlijk het laatste kledingstuk gladstrekten en opvouwden. Voor Lazarus leken de vingers niet te passen bij de handen van een ervaren visser; ze zagen er mollig en zacht uit, in tegenstelling tot de langere, slankere en dikkere vingers van zijn vader – of die van hemzelf, trouwens.

De man droeg de kleren en schoenen van het lijk naar de achterwand, waar hij ze onder de werkbank legde, tussen de keurig geordende verzameling andere menselijke lijkwaden. Daar bleef hij staan, met zijn rug naar Lazarus, bezig met spullen op de toonbank. Lazarus schrok toen de man hem van over zijn schouder toeriep: 'Ik ben de Visser – de Visser voor alle Mensen; en jij zult hier niet weggaan! Nee; niemand ontsnapt aan het vishuis, eenmaal binnen – geen één!'

Lazarus hield zijn adem in.

De visser vervolgde: "Geloof je me niet?"

Lazarus weigerde te antwoorden en de man stak de punt van een velsmes in het blad van de werkbank, terwijl hij schreeuwde: "Door je aanhoudende stilte neem ik aan dat je niet..." Geloof het maar. Maar ik zal je het tegendeel leren. Niemand kan zich voor mij verbergen, zelfs jij niet. Ik zie alles, vooral de werken en daden van de duivel!

Toch weigerde de visser naar Lazarus te kijken. Hij keerde hem de rug toe en schraapte klonten zout bij elkaar, waarna hij ze tot een hoopje fijne korrels vermaalde. Hij veegde het losse zout in zijn handpalm en wreef het over zijn armen en nek, alsof hij zich waste. En met een plotselinge vlaag van overdreven verstikkingsgeluiden perste hij wat slijm uit zijn keel en spuugde het naast zijn laarzen. De kakkerlakken vluchtten weg. 'Ik vraag het u nog één keer,' riep de visser terug, grijpend. Het mes viel van de tafel. "Geloof je me niet, duivelskind? Geef me antwoord!"

Lazarus voelde zich volkomen kwetsbaar in de open balken van het plafond en werd steeds duizeliger. Hij gaf zich gewonnen en dacht na over zijn introductie als een vliegende christen .

De man stormde van de werkbank weg, zwaaiend met zijn mes, terwijl hij het naakte lijk bij het haar greep. "Antwoord me, heks!" Hij schudde het hoofd van de dode vrouw , drukte het mes tegen haar nek en schreeuwde: "Geloof je me nu?"

Lazarus klemde zich vast aan de dwarsbalken, keek tussen zijn benen door en naar beneden, naar de ogenschijnlijk fantastische gebeurtenissen onder hem.

'Ah! Dus nu beken je het,' riep de visser uit tegen het lijk; 'Wanneer alles verloren is – wanneer je geen verdediging meer hebt!' Toen, als een liefdevolle moeder, trok hij een zeepaardje. Ze slaakte een diepe zucht en glimlachte, streek vervolgens zachtjes haar haar in model en zei: "Rust zacht." "Mijn liefste." Hij likte het wit van haar oog en troostte haar verder, en fluisterde zachtjes, een stem die Lazarus nog hoorde: "Je hoeft niet te huilen. Heksen mogen niet huilen – alleen mooie bloemetjes voelen hun verdriet."

Lazarus keek toe hoe de visser terugkeerde naar de werkbank. De man scherpte zijn mes. Hij drukte het mes tegen een slijpband terwijl hij terugriep, schijnbaar om een onuitgesproken vraag van de dode vrouw te beantwoorden: "Ja, dat ben je – en mooier dan de meesten." "Waarom?"

Lazarus werd duizelig; zijn maag draaide zich om. Luie vliegen zoemden op zijn gezicht.

De man grinnikte in zichzelf en voegde er hardop aan toe: "Nooit met jou, meid. Je kunt me niet verleiden. Ik doorzie je list: je doet alsof je een bloem bent, alleen maar om je kwaadaardige streken te verbergen."

Lazarus onderdrukte een hoestbui. Hij keek rond in het gebouw. Pas toen besepte hij de reden voor zijn misselijkheid: de opstijgende rook van de fakkels verzamelde zich gestaag tegen het plafond en ontnam hem de adem – hij kon niet in de balken blijven.

Hij keek naar de drempel van de buitendeur en zag dat de laatste zonnestrallen nog steeds naar buiten vielen – hij kon het vishuis niet zomaar ontvluchten. Hij draaide zich om en wierp een blik op de hoge, rafelige deur, voordat hij zijn blik weer richtte op de brede rug van de visser, terwijl zijn opkomende hoestbui steeds sterker werd. Hij zag geen andere mogelijkheid dan een dringende confrontatie en een overtuigende presentatie van zichzelf.

Hij bewoog zich geruisloos voort, zette zijn handen stevig tegen de balken en liet zich voorzichtig over de dode vrouw zakken. Vervolgens plaatste hij zich aan weerszijden van haar op de tafel. Zijn ogen bleven op de visser gericht terwijl hij over haar heen hurkte. Hij hield zijn adem in en verzamelde alle kracht in zijn ledematen, verwrong zijn houding en verplaatste zijn zwaartepunt, totdat zijn laarzen zachtjes de vloer raakten. Hij liep als een kat naar de afgesloten buitendeur en bleef staan vlak voor de gloeiende drempel. Maar voordat hij zich omdraaide – voordat hij zijn hand kon opheffen en zichzelf in bedwang kon houden – hoestte hij.

Lazarus en de visser draaiden zich om zodat ze elkaar aankeken. Daarop schrok de man. Hij verloor zijn mes toen het over de plavuizen slingerde en uiteindelijk tegen de noordelijke muur tot stilstand kwam. Lazarus wendde zijn blik af van het mes, spreidde zijn vleugels en siste naar de visser.

"Blijf uit de buurt!" schreeuwde de man, terwijl hij zich terugtrok naar de zuidmuur.

Lazarus verzamelde zichzelf en zijn vleugels, en bleef de deur bewaken, die hij kon het zich nog niet veroorloven, maar werd in het daglicht geplaatst. "Blijf waar je staat."

'O ja, dat zal ik zeker doen—gewoon hier—precies hier, als u dat wilt,' stamelde de man, terwijl hij op de grond klopte. Muurstenen naast hem. Kakkerlakken vluchtten weg. Hij wierp een blik over het gebouw, naar de plek waar zijn velsnijmes lag.

Lazarus' blik volgde die van hem; hij gromde. "Laat het met rust!" Hun blikken kruisten elkaar vanachter de centrale tafel en het lijk. "Ga zitten waar je staat." Maar toen de man bleef staan, voegde Lazarus eraan toe: "Ik ga hier snel weg. Als jij gaat zitten, ga ik ook zitten; en geen van ons zal iets overkomen." Samen hurkten ze langzaam neer en, net toen hun blikken onder het lijk en de slagerstafel doorgingen, kruisten ze opnieuw elkaars onafgebroken blik. En daar zaten ze, op hun hielen, zwijgend over elkaar na te denken.

Ten slotte keek Lazarus nog eens naar de drempel achter hem, waarvan de gloed langzaam verdween.

'Je wacht tot het donker wordt, toch?' vroeg de visser.

'Ik zal je spoedig verlaten,' zei Lazarus.

De man knikte. "Misschien wel. De avond valt toch wel." Hij kreunde en ging rechtop op de grond zitten. Hij leunde met zijn rug tegen de muur en trok zijn knieën op om zijn armen erop te laten rusten. "Hoe ben je binnengekomen door een verzegelde deur? Heeft deze heks je tevoorschijn getoverd? Wat ben je, een soort demon?"

"Ik heb me in de dakbalken genesteld. Ik ben geen demon."

'Ah! En natuurlijk bent u geen demon; uw vleugels en tanden riepen echter wel vragen op.' De man schraapte zijn keel en stelde zich voor: 'Amad, ik *ben*—*Amad Gaston*; zoon van *Barabass Gaston*. Mag ik vragen wat uw voornaam is?'

Ben je bekend?

'Lazarus, een vliegende man,' antwoordde hij kortaf.

De man boog langzaam en diep zijn hoofd. "De eer is aan mij, Lazarus, de vliegende man."

Lazarus maakte een abrupte terugkeerbocht.

De nieuwsgierige visser verbrak de stilte tussen hen door te zeggen:

"Hoewel ik een uitstekende visser ben, een begenadigd schrijver en veel wonderen ken..."

"Als een van de meest bijzondere mensen ter wereld moet ik bekennen dat uw gevleugelde verschijning mijn gevoelens diep verontrust. Sterker nog, als ik een gewone, godvrezende man was, zou ik u er wellicht van beschuldigen de duivel zelf te zijn." Hij haalde zijn schouders op. "Maar aangezien ik niet zo'n man ben, en u dus ook niet de duivel kunt zijn, moet ik deze toevallige ontmoeting misschien beschouwen als een les over een ander wereldwonder: dat van een vliegende man in levende Hij boog zich voorover en knikte. "Spreek je de waarheid? Je bent slechts een vliegende

man, en je kunt binnenkort op weg, toch?

'Ik lieg niet,' antwoordde Lazarus. 'Ik ben een christelijke vlieger, en ik zal spoedig vertrekken.'

'Welnu, ik ben geen christen,' verklaarde de visser. 'Maar ik lieg ook niet; ik ben immers de goede en eerbare man die ik van mezelf verwacht.' Met opgetrokken wenkbrauw streek hij zijn haar naar achteren, alsof hij een betere kant van zichzelf wilde laten zien. Vervolgens stak hij zijn vingernagels uit en bekeek ze aandachtig. Daarna tuitte hij zijn lippen, plaatste er een vinger tegenaan en dacht na – wellicht om zijn onberispelijke vaardigheden te benadrukken. "Ah!" Hij knipte met zijn vingers en wees naar Lazarus. "Ik heb zijn naam gevonden."

"Naam?"

'Ja; de titel van het gedicht dat ik zal schrijven over mijn ontmoeting met jou. Het zal een meeslepend werk worden.' Hij grijnsde. 'En de hele wereld zal er versteld van staan.' Hij spreidde zijn armen naar het plafond en zwaaide ze wijd uit, alsof hij zich tot de hele hemel richtte. "En het vers zal de titel dragen: *'De gevleugelde demon die zichzelf christen noemt'*."

'Dat zou een leugen zijn; en u beweert niet te liegen,' zei Lazarus.

'Zou dat echt zo zijn? Kijk, zelfs een demon zou kunnen beweren dat hij niet liegt. En elke godvrezende man die je zag, zou kunnen zweren dat je een demon bent.'

"Maar u zei dat u geen godvrezende mens bent."

'Dat klopt; maar die mannen die zo'n vers zouden lezen, die vrezen hun God.' Hij haalde zijn schouders op. 'Misschien komt het hierop neer: het woord van één vliegende man, die beweert God te vrezen, tegenover het woord van de rest van de godvrezende wereld, nietwaar?'

'Ik ben geen demon. Het vervalsen van een dergelijk verslag zou een leugen zijn,' antwoordde Lazarus .

"Tegen wie? Hoe kan jouw ene bewering honderd tegengestelde beweringen weerleggen?"

Hoe kun jij gelijk hebben en honderd mannen ongelijk? Ben jij zo goddelijk dat je zoiets durft te beweren?

"Ik ken deze waarheid beter dan wie dan ook zou durven te weten: ik ben een christelijke vlieger – geen demon die doet alsof hij geen demon is."

'Maar wie kan het opnemen tegen de stem van honderd tegenover die van één?' Hij kantelde zijn hoofd.

"Honderd mannen kunnen zich vergissen, ikzelf ook, als ze ten onrechte aannemen dat wat heeft gelijk."

'Ah, geweldig!' riep de visser uit, terwijl hij in zijn handen klapte. 'In zo weinig woorden.'

"Ter verdediging hebt u de beweringen van duizend, duizend man weerlegd!"

Lazarus trok een grimas. "Wat ben je aan het doen?"

"Ik spreek met u. En ik zit, zoals u gevraagd heeft."

'Nee; waarom doe je ze dit aan?' Hij wees naar het lijk.

'Och, die heks,' antwoordde hij met een prikkelbaar gebaar, 'Ze zijn allemaal hetzelfde, verleidelijk.'

De goede harten van mannen misbruiken voor slecht gewin. Schenk haar geen aandacht."

'Heb jij haar vermoord?'

De man grinnikte. "Heksenjagers doden heksen, mijn beste man. Dat is wat we doen."

En aangezien u beweert christen te zijn, heeft u toch wel eens gehoord van de heilige inquisitie tegen heksen, nietwaar? Hij wees naar hen beiden en vroeg verder:

'Als ik me niet verneder om de leiding op me te nemen, wie dan wel? U?'

"Doe je dat in opdracht van de Heilige Stoel? Heeft de Kerk je opgedragen vrouwen te vermoorden?"

"Heksen, tovenaars, oude vrouwen en tovenaars zijn geen vrouwen; ik dood geen vrouwen en kinderen."

"Er is iets met je aan de hand."

De man kantelde zijn hoofd en veinsde aangename verrassing. "O? Vertel er eens over."

'Ik zag je, voordat je tegen haar fluisterde – je tong in haar oog.' Lazarus schudde zijn hoofd. 'Ik geloof dat je haar alleen een heks noemt om haar kleren en schoenen te stelen.'

Lazarus zag hoe het gezicht van de visser versteend raakte. Plotseling leek het te barsten door zijn brullende woorden. "Kom niet mijn nederige woning binnen en waag het niet om mij *raad* te geven, vliegende man! Je weet niets van mij; noch van mijn verachtelijke plicht tot rechtschapenheid; noch van de sluwe manieren van *heksen!*"

Hij wierp een blik op de stapels kleding voordat hij zijn blik op het velsmes richtte. De man draaide zich naar Lazarus toe en kneep zijn ogen samen. Lazarus hield zijn

mond, om de visser niet verder te provoceren. De man boog voorover met zijn opvallend dikke gezicht

Onder de vage gloed van de fakkel en door een wervelende kring van vliegen bestudeerde Lazarus zijn ogen – ze leken samen te smelten tot één monsterlijke bol die hem voor altijd aanstaarde. De man gromde: "Ik kan dwars door je heen

kijken. Wij zijn heel verschillend; jij en ik. Jij doet slechts alsof je wijs bent door de woorden van anderen te herhalen; terwijl ik mijn eigen woorden spreek en

opschrijf, omdat ik wijs ben." De man ontspande zich en grijnsde. "Luister vandaag naar mij. Ik zal over jou, o glorieuze Lazarus, een eeuwig vers schrijven van een rechtvaardige

Pretentieuze vliegende man die schaamte vond in het licht van de Waarheid en zich verschulde in de schaduwen van de Wijsheid. Ik zal je volledig ontmaskeren en je naakt maken in de

wereld." De visser knipoogde en grinnikte, en voegde eraan toe: "Omdat ik volkomen anders ben dan jullie, en zowel de methode als de middelen heb om de geest van de mensen te vermaken."

Lazarus klemde zijn kaken op elkaar en haalde diep adem voordat hij hem met Schrifteksten en een kritische blik van repliek diende: 'Wijsheid komt van God. U lijkt te moorden om de kleren van vrouwen te begeren. En wat hebt u met haar oog gedaan?' Hij schudde zijn hoofd. 'Nee, uw hart is niet van God.'

De visser fronste zijn wenkbrauwen. "God? Wiens God is dat dan? Die van jou?"

"Er is slechts één Heer God, de Almachtige, die in de hemel is."

'Ik had zo'n antwoord verwacht. Je hebt immers je geloof te verdedigen. De leraren van je geloof hebben je geleerd om precies zo te antwoorden wanneer anderen je God in twijfel trekken. Maar ter verdediging van je geloof kun je geen enkel geschreven of gesproken woord aanhalen dat ik niet al heb voorzien en dat ik niet kan ontcrachten, simpelweg door getuigenis van wijsheid, redelijke overwegingen of een tegenvraag . Bespaar jezelf dus de moeite om te zoeken naar een punt waar ik tekort zou kunnen schieten , vooral gezien je eigen geloof.' Hij kantelde zijn hoofd en glimlachte, wachtend op Lazarus' antwoord.

"Je schiet tekort ten opzichte van God."

De man fronste zijn wenkbrauwen, wellicht omdat hij meer van hem had verwacht.

Een moment van stilte viel tussen hen, afgezien van het constante gezoem van insecten en het geknetter van brandende fakkels.

Lazarus keek nog eens naar de karmozijnrode gloed onder de drempel van de deur toen de visser hem toeriep: 'Je wilt weten hoe ik zo anders ben geworden dan de meesten, hè? Ik voel het. Als je het zo graag wilt weten, dan zal ik het je vertellen.' hoe het gebeurde."

Lazarus haalde zijn schouders op; de avond kon voor hem niet snel genoeg vallen. Hij knikte. "Ik wil het graag weten.

Vertel me alles."

De man grijnsde en knikte als antwoord. "Zoals ik al verwachtte... goed dan; ik zal het doen. Zoals Het gebeurde echt. Mijn ouders behoorden tot verschillende koninkrijken, gescheiden door oceanen. Maar op een dag, terwijl ze allebei schelpen zochten op een strand op Sardinië, kruisten hun voetsporen en werden ze verliefd. Ondanks hun verschillende geloofsovertuigingen trouwden ze in het geheim en zwoeren ze elkaar een eed dat ze elkaars geloof nooit zouden minachten of betwisten. Een seizoen later, midden in hun bijzondere huwelijk, werd ik geboren. En omdat ik hun kind was, besloten ze me beide geloofsovertuigingen

hoewel ze bij elkaar hoorden – als twee versies van soortgelijke verhalen. Toen ik oud genoeg was om het verschil ertussen in twijfel te trekken, zwoeren mijn ouders ook dat ze... mij tot zwijgen te brengen, zodat ik nooit aan anderen over mijn ongewone geloof of de verschillende geloofsovertuigingen van mijn ouders zou kunnen vertellen. We woonden immers in het koninkrijk van mijn vaders land, en de wijze mannen en stamoudsten verboden elke uiting van een afwijkende religie. Mijn vader was een oprecht goed mens, want hij stond mijn moeder toe haar geloof in het geheim te belijden, terwijl hij wist dat hij gemakkelijk het slachtoffer kon worden van een zwaard als ze haar ware geloof aan de oudsten zou belijden. Toch, in hun onsterfelijke loyaliteit, De oudsten wisten van niets. En in de loop der tijd omarmde ik niet één, maar zeven goden in totaal." De visser bekeek Lazarus' gezicht.

'Zeven?' vroeg Lazarus met een veelbetekenende knik, terwijl hij nog een blik wierp op de nog steeds gloeiende drempel. 'Waarom, zoveel goden?'

De visser knipte met zijn vingers en gaf hem een ondeugende glimlach. "Ik had zo'n vraag wel verwacht."

En als een flitsend *déjà vu* in zijn geestesoog herinnerde Lazarus zich dat hij al verwachtte dat de man zou opscheppen: hij *had al zo'n vraag verwacht*. Sterker nog, hij wist op de een of andere manier dat de man misschien wel tot het vallen van de avond over zichzelf zou blijven praten .

'Inderdaad. Ik heb in totaal zeven goden vereerd,' vervolgde de man, terwijl hij de punt van zijn laars optilde en een kruipende kever op zich af zag komen. 'Mijn wijze vader bad tot zes goden en mijn vriendelijke moeder tot slechts één – de hare was uw god, die u nu verdedigt als de enige.' De man liet zijn laars zakken; het insect knapte, en hij glimlachte naar Lazarus. Hij boog zich voorover en voegde eraan toe: 'Zie je, ik weet alles over jouw god – het was slechts één van mijn goden.'

'Of je accepteert Hem, of je accepteert Hem niet,' zei Lazarus. 'En aangezien je Hem al kent, maar ervoor kiest Hem te weigeren, neem ik aan dat ik weinig kan doen om je van gedachten te veranderen.' Lazarus keek hem aan en vroeg: 'Misschien was er toch iets... ' Dat heeft je tegen Hem gekeerd?

De visser keek Lazarus boos aan. Toen stikte hij luid en schraapte zijn keel, alsof hij het moment van het ophoesten wilde benadrukken. Hij spuugde het slijm naast zich uit. Hij zette zijn laars neer en wierp Lazarus een boze blik toe. "Sta me toe mijn

"Zeg eerst wat woorden voordat je je onzin begint uit te kramen."

'Vergeef me,' zei Lazarus.

Hij schraapte opnieuw zijn keel en verzachtte zijn blik. 'Ja, nou ja, het eindigde allemaal toen moeder erachter kwam dat mijn vader in het geheim andere vrouwen het hof maakte.' Hij schudde zijn hoofd. 'Er waren zoveel geheimen tussen ons. Moeder was net zo hartstochtelijk als hij, en wijs.' Hij zuchtte. 'In een vlaag van woede greep ze zijn zwaard terwijl hij sliep. Toch werd hij wakker en, in de verwarring van de bijna-slaap, en in de veronderstelling dat haar schaduw die van een indringer was, doodde hij haar – ter plekke. Ze zou hem geen kwaad hebben gedaan; ze aanbad hem als de opkomende zon.'

'Het spijt me voor je verlies,' antwoordde Lazarus, terwijl hij een glimp van de drempel opving. 'Oh, dat had ik al verwacht,' zei de man met een zware, sarcastische toon. 'Niettemin; ik Ik werd de volgende ochtend wakker zonder enig idee te hebben van wat er gebeurd was. Ik herinner me die dag. Nog steeds helder voor me – liggend in bed, met de warme zon, het getjilp van de zangvogels, de zware dampen van de groene valleien en mijn dankgebeden tot mijn vele goden – onbewust van het feit dat mijn dode moeder en mijn huilende vader vlak naast me in de andere kamer lagen.' Hij wuifde Lazarus afwijzend toe. "Ja, ik weet dat je medelijden met me hebt – dat hoeft niet, beste heer."

Lazarus haalde alleen zijn schouders op.

De man vervolgde: "Verzlagen door het verlies van de enige ware liefde in zijn leven, pleegde mijn vader kort daarna zelfmoord. Voordat hij stierf, eiste hij echter dat ik hem een eed zou zweren: dat ik zijn geloof volledig zou verwerpen en dat van mijn moeder zou omarmen – met haar één, de Heer God, de Almachtige. Ik was ontevreden over hem; ik weigerde. Toen huilde hij; vervolgens stierf hij, en ik bevond me alleen, met zeven – zeven goden die, tezamen, zelfs een echtpaar niet konden beschermen tegen hun eigen onsterfelijke liefde voor elkaar." Hij boog zich voorover en bestudeerde opnieuw Lazarus' gezicht.

Lazarus knikte. "Zeven."

'Zeven!' riep de man uit, terwijl hij evenveel vingers opstak. Toen klapte hij een keer in zijn handen en grijsde. 'Dus ik heb mijn beide ouders begraven, ieder volgens de gewoonte, en negen graven in het zand achtergelaten voordat ik mijn vaderland verliet.'

'Negen?', vroeg Lazarus zich genoodzaakt.

De visser grijnsde. "Precies evenveel; aangezien ik jouw God in die rijen heb begraven." ook van graven."

Lazarus berispte hem. "Hij is de Eerste en de Laatste, en Zijn Woord zal nooit vergaan."

'In mijn scherpe herinnering geloof ik dat dit het derde graf was. En wat betreft woorden? Ik ben de dichter, onsterfelijk. In woorden kan ik nooit sterven, mijn glorieuze Lazarus, de vliegende man.' Hij knipte met zijn vingers en siste, alsof hij een geheim fluisterde: 'Zolang er maar één ziel luistert, leef ik voort om woorden te fluisteren. Dit is de waarheid. Ik ben – ik.'

De stilte tussen hen duurde slechts even en werd verbroken door de aanval van de visser. van gierend gelach. Hij sloeg herhaaldelijk met zijn handen op de stenen vloer en riep boven het getrommel uit: "Zeg me nu, Lazarus, de vliegende man! Wat was het ware geloof en wat was het valse? Haast je! Antwoord me! Antwoord de wijze. dichter, opdat we niet allemaal zonder één ten onder gaan!

Lazarus stond op. "Houd op!"

De man lachte en wees beschuldigend naar hem. "Zoals ik al verwachtte! Het doet je pijn om te denken aan jouw kleine plaats in deze wereld." Hij leunde tegen de muur, nog steeds grinnikend en zijn hoofd schuddend. "O, wat een verdriet voelen ze toch, wanneer ze de kans overwegen dat ze zich vergissen in iets wat ze zo graag juist willen zien." "O, de twijfel die visie en rede met zich meebrengen bij blind geloof." Hij keek recht op hem af. Lazarus: "Voel je dan niet dat ongemakkelijke gevoel bij je zelfonderzoek?"

Lazarus hurkte weer neer, zijn blik gericht op het doorleefde gezicht van de man – en op zijn ogen. Hij berispte hem. 'Ik voel aan dat er veel valse geloofsovertuigingen zijn, en profeten daarvan; maar ik weet dat mijn geloof in God de Almachtige het enige ware geloof is.'

'Leugen!' schreeuwde de man, terwijl hij op de vloer sloeg. Er vlogen vliegen rond. Hij sloeg haastig zijn armen over elkaar en omhelsde zijn bovenlichaam stevig, terwijl hij heen en weer wiegde, naar het plafond staarde en woorden opdreunde die hij uit zijn hoofd leek te kennen. 'Er zijn geen goden. Er is geen hemel. Er is geen hel. Er zijn geen engelen of heiligen, noch...'

"Demonen of duivels." Hij wiegde herhaaldelijk heen en weer en staarde omhoog, alsof hij in gedachten verzonken was, terwijl hij vervolgde: "Er is geen enkel spoor van hen te vinden – nergens – geen bevestiging – geen enkel aanknopingspunt – geen greintje –"

'Leugen,' antwoordde Lazarus vastberaden, terwijl hij de aandacht van de man op zich vestigde. 'De Schrift is het bewijs. Het is het Woord van uw Allerhoogste Heer en Redder, dat u verwerpt.'

De man bleef roerloos staan en Lazarus zag een abrupte verandering in zijn gelaatsuitdrukking; zijn houding leek in een oogwenk te veranderen – van het gezicht van een onstuimig persoon in schijnbare geestelijke verwarring, naar dat van een onverstoorbare man met een voorname en hoogdravende houding. Hij hief zijn kin op en keek met zijn snavelachtige neus op Lazarus neer. 'Uw Schrift, zoals u het noemt, is niets anders dan de gezamenlijke inspanning van lang geleden gestorven en fanatieke schrijvers die wilden dat het hele nageslacht hun woorden als één woord zou horen – als het enige woord van de God en het geloof dat zij voor ogen hadden. Het is nu eenmaal zo dat mensen over goden en demonen schrijven, omdat goden en demonen nooit over zichzelf hebben geschreven.' Hij schudde zijn vinger naar Lazarus en knikte. 'Misschien vraagt u zich af hoe het komt dat ik zulke grote dingen weet.'

'Dat verbaast me niet,' mopperde Lazarus, terwijl hij de deur nog eens controleerde.

'En ik zal het je vertellen,' vervolgde de visser, zich niet bewust van zijn opmerking. 'Tijdens mijn vele reizen – naar verschillende landen en volkeren – ben ik veel van zulke geschriften tegengekomen als jouw heilige schrift, die allemaal beweren heilige woorden te zijn.' en goddelijke decreten van goden. Ik zag ze in vele vormen: perkamenten, aardewerken vaten; stenen en houten tabletten; inscripties op boomstammen; zelfs littekens en markeringen op het gezicht en de buik van mannen, die beweerden dat ze goddelijk en pijnloos waren aangebracht terwijl ze sliepen.' Hij klapte in zijn handen. "En misschien wilt u weten wat ik heb ontdekt dat ze het meest gemeen hebben?"

"Dat wil ik niet." Lazarus merkte op.

Toch hield de man vol. "Hun overeenkomst was dat, wat ze ook als een goddelijke boodschap verkondigden, ze altijd een ander deel van hun boodschap hadden om te verkondigen, namelijk dat de goddelijke boodschap absoluut de waarheid was, zodat elke bewering van het tegendeel onwaar was. En waarom zou uw Schrift anders zijn dan de rest van deze 'godd

'boodschappen', aangezien het ook verkondigt dat andere geloofsovertuigingen en goden onwerkelijk zijn, behalve die welke het probeert te verwezenlijken? Waarom zou het, anders is het misschien slechts weer een 'goddelijke boodschap'?

"Onder velen? Zeg eens, welke grotere waarheid schuilt daarin? En hoe kun je mijn waarheid daarover ontkennen?" Hij grijnsde en knipoogde.

Ten slotte berispte Lazarus hem. 'De waarheid is dat je de Heer en Zijn Woord niet aanvaardt. Net zoals anderen vragen stellen over wat ze niet aanvaardden of begrijpen, zo doe jij dat ook. Het is je ontkenning die je ten val brengt. En als je werkelijk omarmde

Als u het Woord van God, onze hemelse Vader, zou verkondigen, dan zou u niet beweren de waarheid te spreken en tegelijkertijd de Schrift te verloochenen. U kunt deze waarheid niet ontkennen, tenzij door middel van leugens."

'O, maar dat kan ik wel, en dat heb ik ook gedaan,' antwoordde de visser. 'Ik lieg niet. Ik ben een goed en rechtvaardig man, zelfs een eerbaar mens.'

Lazarus keek naar het lijk op de tafel en schudde zijn hoofd. 'Nee, je bent een slecht mens, die alleen maar doet alsof hij goed is. Je biedt geen enkel goed tegenwicht aan God, behalve je gebrek aan geloof in Hem en Zijn Woord.'

Lazarus zag een vlieg die over het voorhoofd van de visser kroop; hij bleef precies tussen zijn wenkbrauwen hangen.

De man leek zich niet bewust van het insect op zijn voorhoofd, terwijl hij grinnikte en antwoordde: "Ik win er niets mee om je geloof te ondermijnen. Alleen jij zou eronder kunnen lijden als je het verwerpt, in het onbeweeglijke aangezicht van de Waarheid." Hij hield zijn handpalmen voor zich en haalde zijn schouders op. "Jij Zie je, de waarheid ligt bij jou, niet bij mij, want ik beweer niet dat goden echt bestaan." Hij glimlachte breed toen Lazarus toekeek hoe de vlieg over zijn gezicht kroop voordat hij zich in zijn baard boorde.

"God is echt. Er zijn geen andere goden vóór Hem. Hij is – ik ben," verklaarde Lazarus.

'Is? Ben?' daagde de man hem uit. 'En als ik je zou vertellen dat jouw God daarachter zit...'

'Deur,' vroeg de man, wijzend naar de hoge, verweerde deur, 'zou je me geloven?'

"Ik zou je geloven."

De visser kantelde zijn hoofd en fronste zijn wenkbrauwen. 'Waarom zou u mij blindelings geloven, terwijl de bewijslast juist op mij rust om aan te tonen dat uw God zich achter de deur bevindt?'

“Misschien zie je de waarheid niet omdat je zoekt naar wie de last ervan moet dragen?”

'Goed dan,' zei hij peinzend, terwijl hij een vinger op zijn kin legde en de vlieg die zich eerder in zijn baard had genesteld wegjoeg, 'aangezien ik de deur niet heb geopend en de waarheid van mijn bewering niet heb onthuld, hoe zou u me dan van tevoren kunnen geloven?'

'Ik had zo'n vraag wel verwacht,' antwoordde Lazarus. 'Ik hoef geen deur voor me open te laten doen.' te weten dat de Geest van God overal en in alles is. Hij is achter die deur; in deze muurstenen; in de dakbalken —”

Hij wuifde een vlieg van zijn gezicht en wees met een vinger naar het lijk. "Hij is zelfs in haar."

De man wuifde hem lachend en met een hoofdschudden weg, terwijl Lazarus verderging:

'Wie heeft haar gemaakt, zo niet de Heer, God? En wie heeft de bergen en rivieren gemaakt, of de zon en de maan? Heb jij dat gedaan?' Hij schudde zijn hoofd. 'Nee; God de Almachtige heeft alles gemaakt – het staat in de Schrift geschreven. Dus je kunt je deur gesloten laten en rustig slapen, ervan verzekerd dat alles om je heen een bewijs is van Gods aanwezigheid.'

'Ik denk het niet,' antwoordde de man. 'Het enige bewijs dat je kunt leveren, is door me te laten zien dat mijn vishuis er is – dat er heksen zijn – en dat alles wat hier hoort te zijn, hier is.' Hij liet zijn handen in de lucht. 'Maar je hebt me er nog steeds niet van overtuigd dat jouw God is meer dan alleen jouw verlangen dat Hij werkelijk bestaat – tenzij je dat natuurlijk zou willen. om Hem aan mij te openbaren door de ogen van de heks of het gezicht van de maan. Zou u het mij kunnen laten zien? Ik zou er werkelijk door vervuld worden van dankbaarheid.’”

Lazarus keek toe hoe de visser voorover boog en een blik wierp over de vloer van de visloods naar zijn velsmes.

'En ik wil graag dat je blijft zitten waar je zit,' gromde Lazarus.

De man leunde achterover tegen de muur en zuchtte. "Beantwoord me dit eens: als er geen stenen, balken, heksen, bergen of zelfs een zon waren – als er niets was, hoe zou het dan gaan?" Zou je nog steeds geloven dat jouw God bestaat?

“Als er niets was, dan zou ik ook niets zijn en niets kunnen weten.”

Maar omdat ik mezelf ben, weet ik dat God ook bestaat, want ik heb mezelf niet geschapen.”

De man klemde zijn kaken op elkaar en overwoog Lazarus' antwoord. Een korte stilte viel.

Tot slot vroeg de man: "Waarom verkleint u de Grote Schepper door Hem slechts een god, koning of vader te noemen?"

'Grote Schepper? Bedoelt u 'Almachtige God'?'

"Nee. Ik zei niet 'almachtige God'; ik zei niet 'koning', 'heer' of 'hertog der goden'; ik zei ik zei niet: God van het Goede, of God van het Kwade. Ik zei: de Grote Schepper, die geen glorieuze naam of nobele titel nodig heeft.

"De almachtige God heeft vele namen. En jullie geven Hem er nog een, door Hem 'de Grote Schepper' te noemen ."

'Dat had ik al verwacht.' Hij zuchtte en tikte met een stijve vinger op zijn been terwijl hij Lazarus de les las. 'Overal waar ik ben geweest, bij elke man die ik ontmoette en die trouw zwoer aan een God, verkondigde hij hetzelfde als jij nu doet: dat zijn God de Grote Schepper was. Maar de Grote Schepper is geen God van mensen. De Grote Schepper schiep de mens en maakte dat hij zich verwonderde over deze wereld en in zijn goden geloofde. Begrijp dat, alsjeblieft, mijn glorieuze vliegende man die zichzelf Lazarus noemt.'

"God is de Waarheid; ik hoef Hem niet te verdedigen tegen godslastering."

De visser trok een grimas voordat hij grinnikte. "God is de Waarheid? Is dat alles – zomaar – niets meer?" Hij barstte in lachen uit. "Nou, natuurlijk mag je zoiets zeggen; net zoals ieder mens zou kunnen zeggen, ter verdediging van zijn God, dat zijn God de Waarheid is. Welke mens zou immers zo dwaas zijn om te geloven in een valse God?" Hij grinnikte. "Je zei niets en veel tegelijk – niets zinnigs ter verdediging van je God, maar wel veel onthullend over je onvermogen om zelfs de meest simpele beweringen goed te verdedigen."

'Ik heb je gezegd dat ik Hem niet verdedig; ik deel slechts Zijn waarheid,' verklaarde Lazarus. 'O?' De man boog zich voorover. 'Beantwoord me dan deze waarheid: is de Grote Schepper goed of kwaad?'

"Als je het over God hebt, dan is Hij goed."

'Leugen! De Grote Schepper is alles! Alles komt van de Grote Schepper – alles wat goed is, alles wat slecht is, van bloemen tot heksen – alles! Hoe kun je beweren de waarheid te spreken als je slechts halve waarheden vertelt? Ik vermoed ook dat je gelooft dat het kwaad alleen van duivels en demonen komt, nietwaar?' Hij knikte glimlachend.

“En waar komen deze slechte dingen vandaan – uit zichzelf? Vertel me toch eens zo'n kinderverhaal !”

'Je lijkt het Woord van God te kennen zonder dat ik het je hoef te vertellen,' zei Lazarus. "Waarom vraag je me de waarheid te delen, als je die vervolgens afwijst?" De visser haalde zijn schouders op. "Als ik u in één adem alles zou vertellen wat er mis is met uw geloof, dan zou u wellicht de kans grijpen om al die zaken met een simpele handbeweging af te wimpelen. Ik heb geen zin om zulke aanzienlijke en langdurige inspanningen te leveren om de vele facetten van uw valse ideeën nauwkeurig te behandelen, alleen maar om een eigenaardige en onzinnige afwijzing te ontvangen, zo onbeduidend als : *'Ik geloof u niet'* of *'Dat is niet zo'*. Daarom is uw aandacht en actieve deelname absoluut vereist. Zou u willen deelnemen aan zo'n onthullend gesprek op zoek naar de Waarheid, mijn glorieuze Lazarus Gogu – zoon van Ivan Gogu?"

Lazarus schudde zijn hoofd. Hij keek de man boos aan. 'Nee, dat geloof ik niet.' 'Helemaal niet? Je hondentanden smeken om stilte, maar je ogen zeggen iets anders. Daarin zie ik een schreeuwende nieuwsgierigheid en een honger naar antwoorden op je vele kwellende vragen.' "En misschien ziet en hoort u alleen datgene wat u wenst te zien en te horen, mijn even glorieuze *Amad Gaston*, de zoon van *Barabass Gaston*?"

De visser lachte en wees met zijn vinger naar Lazarus. "Je hebt een vlotte babbel!" Uitstekend gezegd! Dan zijn we misschien allebei schuldig aan dezelfde denkfouten – jij, met iets waarvan je niet kunt inzien dat het fundamenteel verkeerd is aan je geloof; en ik, met "Wat ik niet zou moeten zien in je nog steeds hongerige ogen." Lazarus klemde zijn tanden op elkaar terwijl de man verder sprak. "Nu ik wijs en bereidwillig ben, mijn gevleugelde, zal ik je de ware aard van de mensen en hun goden onthullen."

'Moet dat nou echt?' mopperde Lazarus, terwijl hij even de deur achter zich inspecteerde, net zoals de visser nog een blik wierp op zijn verloren mes. 'Inderdaad,' beaamde de man. 'Het is net zoals kinderen troost vinden in de aanwezigheid van hun ouders, zo vinden ouders troost bij God. En zoals kinderen hun ouders smeken om leiding, zekerheid en genade, zo bidden ouders tot God om begeleiding, bescherming en genade. Immers, toen de ouders zelf nog kinderen waren, leden ook onder onschuld, angst en dwaasheid.'

Begrijp je wat ik tot nu toe bedoel?

Hoewel Lazarus de betekenis begreep, gaf hij geen antwoord, omdat hij volledig in beslag werd genomen door de schijnbare tegenstrijdigheid van de vreemde, zo niet fantastische voorstelling die zich voor hem afspeelde. Gefascineerd staarde hij naar de visser, die blijk gaf van scherpzinnig inzicht en nuchtere reflectie, en die hem vervolgens toesprak vanachter een lijk dat hij even daarvoor nog had toegesproken, ontkleed en waarvan hij het oog had afgelikt.

'Door uw stilte roep ik u tot mij,' zei de visser, terwijl hij Lazarus' aandacht op mij vestigde. 'Nu zal ik u een nog grotere waarheid onthullen, een waarheid die u vanwege uw geloof ongetwijfeld zult ontkennen. Deze is: De Grote Schepper is alles. En omdat Hij alles is, toont Hij geen vertrouwd gezicht om ons troost of bemoediging te bieden; geen vaderlijke handen om ons zekerheid of bescherming te verschaffen; en geen moederlijke stem om ons te troosten of onze pijn te verlichten.' Hij wees met een wijsvinger naar Lazarus. 'Nu weet je waarom er boeken en verhalen over goden bestaan. Mensen schrijven ritueel over goden en spreken erover met elkaar, juist om zichzelf, als groep, ervan te overtuigen dat goden bestaan. En in hun gekoesterde schriftgedeelten – in hun zingende preekwoorden – geven ze goden een gezicht, vorm en naam. En net als de gelovigen in jouw eigen God, noemen ze Hem 'Hem, Vader, Heer en Koning' en schrijven ze Hem eigenschappen toe als 'toorn, barmhartigheid, verdriet en genade'; alsof ze hun God naar hun eigen beeld hebben geschapen.' De visser grijnsde. 'Beantwoord me nu eens, o glorieuze Lazarus: als varkens zich over zichzelf en de wijde wereld zouden kunnen verwonderen; als ze net zo capabel zouden zijn als de mens, zouden ze dan niet ook over goden kunnen schrijven en spreken die naar hun eigen beeld zijn geschapen?'

'Als uw hart bij God was, dan geloof ik niet dat u zich zou verwonderen over dingen die varkens niet kunnen,' zei Lazarus.

'En als u zich niet verwondert over iets dat niet bestaat – zoals bekwame varkens; hoe zou u dan ooit volledig kunnen bevatten wat wel bestaat – zoals uw onbekwame zelf?' vroeg de man sarcastisch.

Lazarus klemde zijn kaken op elkaar. "Ik hoef mijn God niet te verdedigen tegenover Zijn vijanden; en wat mij betreft, ik ben ervan overtuigd dat ik door mijn geloof en inzicht wel degelijk in staat ben te begrijpen dat u diezelfde capaciteiten niet bezit."

De visser siste van het lachen en wuifde hem weg. 'O, maar ik heb net zoveel vertrouwen in mijn eigen kunnen en in de Grote Schepper als jij, met je dwaze ideeën en blinde overtuigingen, om je ogen te sluiten voor de pijnlijke waarheid van een meedogenloze en goddeloze wereld.' Hij haalde zijn schouders op. 'Ze doen het allemaal – net zoals jij. Ze kiezen ervoor te geloven in een betere wereld en in zorgzame goden die hun vele levensleed verzachten.' De man liet zich zakken, schudde zijn hoofd en zuchtte diep.

'Maar helaas blijven ze in een wrede wereld; en hun goden zijn slechts wanhopige pogingen om een vertrouwd gezicht te geven aan de vormloze en gezichtsloze Grote Schepper.' Hij verslikte zich en schraapte zijn keel, waarna hij eraan toevoegde: 'In hun dromen van een betere plek weigeren ze de wereld te zien die de Grote Schepper heeft geschapen.' De man bedekte zijn ogen en leek te huilen toen Lazarus zijn hoofd schuin hield.

Lazarus schrok toen de man met zijn hand op de grond sloeg en bulderde van het lachen. "Wat een zielige beesten!" riep hij uit. "Hun goden zijn slechts onbeduidende poppenhoofden, die niet lijken op de Grote Schepper!" Hij lachte opnieuw. "En wat nog erger is: ze beweren niet alleen dat hun God de Grote Schepper is, maar velen van hen zweren ook dat de Grote Schepper zijn zaad in een vrouw heeft gestoken en een mensgod heeft verwekt!" Hij grinnikte en schudde zijn hoofd. "Van a...
"Dwaze ideeën – een mens-god, die ze aanbaden en doodden." Zijn uitdrukking veranderde abrupt in een schijnbaar peinzende blik. Hij bestudeerde Lazarus en krabde aan zijn baard. "Kun je werkelijk in zulke dwaasheid geloven?" Toen knipoogde hij en grijnsde.

Onder de wervelende fakkelvlammen en in de koude blik van de man zou Lazarus kunnen... Hij zag dezelfde vurige en ijzige blik die ooit uit de ogen van zijn moeder kwam – dezelfde harteloze passie die erin brandde. Hij pareerde de visser met een citaat uit de Schrift: "Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft."

Met een theatraal gebaar stak de man één hand hoog in de lucht en greep met de andere naar zijn borst, terwijl hij zei: "Luister! Uw woorden zijn werkelijk dolken in mijn hart, om mij zo te verwonden! U hebt ze goed voorbereid," riep hij spottend, "Zo onverwacht; zo vers gezegd! Uw wijsheid is —"

Lazarus veranderde zijn houding en wierp een blik op het villenmes toen de man zijn armen slap naast zich liet zakken en zich met een geconstipeerde uitdrukking naar Lazarus omdraaide, alvorens eraan toe te voegen: 'Van wie je die woorden ook hebt geleend, je moet naar hem terugkeren en hem vertellen dat ze leeg en wijs zijn.' Hij knipte met zijn vingers en wees naar Lazarus. 'Bovendien moet je het hem vertellen.' dat hij dubbel zo dwaas is – ten eerste omdat hij die woorden voor waar aanzag, en ten tweede omdat hij jou ervan overtuigde je als dezelfde aanmatigende en prekende dwaas tegenover mij te gedragen als hij tegenover jou gedaan heeft!' De visser sloeg zijn armen om zich heen en drukte zijn rug tegen de muur. Hij zat stijf en met een stenen gezicht, terwijl hij Lazarus aanstaarde.

Lazarus overwoog zijn plotselinge verandering in gemoedstoestand. Hij kon zich slechts drie keer in zijn leven herinneren dat hij dezelfde mate van wrok had gevoeld die hem op dat moment leek te verwarmen. Hij dacht terug aan de vlaag van woede, toen de Kapitein zijn vader doodde – de pupillen van zijn ogen vernauwden zich. Hij herinnerde zich zijn naakte Moeder, die hem zou ondermijnen. zijn geloof en poging om hem te doden met een gevleugeld monster—hij balde zijn vuisten en Hij klemde zijn kaken op elkaar toen hij de gefluisterde woorden van Hugons soldaten hoorde, die hem ervan beschuldigden het gevleugelde monster te zijn dat hij niet was. Een zweetdruppel liep langs de harde lijn van zijn gezicht terwijl Lazarus de aantoonbaar bekwame man voor zich bestudeerde, die zich als een monster gedroeg en de fundamenten van zijn geloof bespotte. Hij haalde diep adem en staarde naar de man die het waagde de hoeksteen van zijn geborgenheid weg te rollen , en daarmee de zekerheid dat hij vooral op zijn vader leek en in niets op zijn monsterlijke moeder.

'Helemaal niet zoals Moeder – geen echt Monster,' troostte hij zichzelf, terwijl hij met een zucht en een ietwat vreemde glimlach antwoordde: 'Ik heb die woorden niet van iemand anders overgenomen, zoals u beweert. Het is het Woord van God, in de Heilige Schrift. En aangezien u beweert de Schrift te kennen, maar Gods Woord niet lijkt te herinneren wanneer het aan u geopenbaard wordt , heeft u misschien gelogen?'

De visser beantwoordde zijn glimlach met dezelfde eigenaardige grijns. 'Ik lieg niet. En, als u wilt, wilt u dan alstublieft proberen te onthouden dat ik een man van eer ben, en zelfs goed onderlegd. Ik ken uw Schrift volledig uit mijn hoofd – elk woord en elk vers, in het hele boek.' Niettemin, zoals u wellicht vermoedt, beschik ik over zulke vaardigheden die een gewone man te boven gaan, maar ik ben geen gewone man.' Hij schraapte zijn keel en glimlachte opnieuw. "Vertel me eens, mijn glorieuze Lazarus, en vliegende Christen van de nachtelijke hemel, die in het zwart gekleed is;

Schrijf je ook?

'Ik kan inderdaad schrijven,' antwoordde Lazarus. 'Maar als u elk woord van elk vers van de Schrift kent, zoals u beweert, dan zou u toch ook vers 2 Koningen 35 van 17 kunnen opzeggen?'

De visser trok een grimas en krulde zijn lippen. 'Slim van je, om juist dat vers uit te kiezen als test voor mijn vaardigheden. Niettemin neem ik je uitdaging aan en verwacht ik...'
"Dezelfde demonstratie, om de beurt." Hij haalde diep adem en ratelde het vers op: "Gij zult geen andere goden vrezen, u zult u niet voor hen buigen, u zult hen niet dienen en u zult hun geen offers brengen." De man klapte eenmaal in zijn handen en voegde eraan toe: "Zo, daar heb je het." "Mag ik u er nogmaals aan herinneren dat ik alleen de Grote Schepper omarm en geen goden zoals die van u aanbid?" Hij wees naar Lazarus. "Nu bent u aan de beurt – vertel me eens over Spreuken 1 van 8. Hoe luidt dat?"

Lazarus herinnerde zich het hardop en zei: "Roept de Wijsheid niet? Roept het Inzicht niet?" haar stem laten horen?

'Ah!' riep de man uit, terwijl hij een wenkbrauw optrok. 'Misschien zit er wel meer in je dat nog niet ontdekt is?'

Lazarus knikte. "Misschien heb je ontdekt dat ik niet hoeft te pochen over mijn talenten? Maar aangezien je er toch op aandringt – net als jij – ken ik elk woord van elk vers uit de Schrift, Amad Gaston, *visser en dichter*, zoon van Barabass Gaston."

De man trok, net als zijn eerste, een tweede wenkbrauw op. 'Heb jij ook die gave – die van een onverdeeld geheugen?'

'Ik herinner me datgene wat ik zie en hoor, als dat de betekenis van uw woorden is,' zei Lazarus .

"Kom je maar één keer iets zien of horen, en herinner je je dat voor altijd?"

'Tot nu toe,' antwoordde Lazarus, en voegde er koud aan toe: 'Maar ik heb niet eeuwig geleefd; jij wel?'

De man sloeg zich tegen zijn voorhoofd, zichtbaar aangeslagen, terwijl hij naar het plafond staarde. "In Al die jaren heb ik nog nooit iemand zoals mezelf ontmoet! En deze heeft vleugels! Wat een "Wat een groots plan heeft de Grote Schepper van ons gemaakt!" Hij wierp een schijnbaar opgewekte blik op Lazarus en zei: "Misschien lijken we wel meer op elkaar dan ik aanvankelijk dacht – jij en ik!"

Lazarus wierp een blik op het lijk dat tussen hen in op tafel lag. "We lijken in niets op elkaar."

'O, maar dat zijn we wel,' hield de man vol, terwijl hij met zijn handen zwaaide. 'We hebben hetzelfde lot; jij en ik, want we zijn begaafd en vervloekt in hetzelfde – volledig bewust van onszelf.' Hij leunde achterover en kneep zijn ogen samen voordat hij Lazarus vroeg: 'Hoe vaak heb je dezelfde verzen uit je heilige tekst herlezen?'

'De Heilige Schrift is het Woord van God, en niet een tekst van God,' antwoordde Lazarus.

"En ik heb diezelfde verzen al vele malen gelezen, zoals u ook zou moeten doen."

De man vertrok zijn gezicht. 'Waarom zou je dat dan nog lezen, wat je al gelezen hebt, 'tenzij je herinnering misschien minder betrouwbaar is dan je beweert?'

'Mijn kennis van Gods Woord maakt me er nog geen meester van,' verklaarde Lazarus.

"Bij elke nieuwe lezing ontdek ik nieuwe betekenissen." Toen boog hij zich voorover en, met een Met zijn vuist op de grond geplaatst, concludeerde Lazarus: "Zelfs een volledige herinnering geeft niet alle betekenis aan de herinnerde dingen."

De man leunde tegen de muur, grijnsde en kraakte nerveus met zijn knokkels.

'Misschien spreekt u de waarheid, want herinnering alleen leidt niet tot begrip; ik kan me echter geen discussie herinneren over het 'begrijpen' van woorden.' Hij trok zijn wenkbrauw op en knikte. 'Maar aangezien u ons bij de wortel van de boom brengt, die de betekenis van het geschreven woord omvat, zou ik u misschien moeten vertellen dat er vele manieren zijn om de betekenis van geschreven werken te meten, los van wat erin geschreven staat.' De man schudde zijn hoofd.

Hij wees met zijn vinger naar Lazarus en grinnikte. 'Je beweert je goddelijke tekst keer op keer te hebben gelezen, al was het maar om er meer van de betekenis uit te halen. Beantwoord me dit: heb je ooit de betekenis van de verzen overwogen aan de hand van de woorden en begrippen die er níét in staan? Heb je hun betekenis afgewogen aan de hand van alles wat er níét in staat? Heb je meer betekenis in deze verzen gevonden door de zorgvuldige woordkeuze, de betekenis en de herhalingen daarvan? Of was je zo volledig in beslag genomen door het lezen van losse verzen dat je de volledige betekenis van je goddelijke boek niet hebt kunnen zien?'

"Ik lees uw geschriften niet om te leren wat er niet in staat; evenmin lees ik over vogels om te leren hoe ik brood of wijn moet maken. U spreekt wel, maar u zegt niets."

'O jawel, maar jij luistert wel, zonder iets te horen. Zeg eens, hoeveel teksten heb jij gelezen, Lazarus?'

"Veel."

De man knikte nadenkend. 'Veel? Zeg me dan eens, hoeveel van deze teksten waren goddelijke teksten? Hoeveel ervan spraken over andere goden en geloofsovertuigingen – die losstaan van de geschriften die u nu als waarheid aanneemt?'
"Ik ben niet zoals jullie, die vele goden, ideeën en onzin omarmen. Er is maar één God, één Woord en één Waarheid; en ik heb geen behoefte om leugens te lezen."
"En ik had zo'n antwoord verwacht. Niettemin zal ik u die ideeën delen die u absoluut weigert te horen. Het is dit: zoals ieder mens geboren wordt, zal ieder mens sterven. En aangezien niemand wil sterven – aangezien ieder mens eeuwig wil leven – hebben mensen een manier bedacht om de pijn van het nadenken over hun eigen dood te ontlopen. Wat vindt u van die waarheid?"

'Misschien vind je wel een manier om in stilte over je dood na te denken, nietwaar?' vroeg Lazarus, terwijl hij nog even de zwakke gloed van de drempel controleerde.

De visser grinnikte en vervolgde: "Zoals bij iedereen, ongeacht het geloof, is uw apparaat Uw tekst is uw goddelijke tekst; en uw middel is de daarin geschreven regels. Van alle verschillende geloofsovertuigingen die ik in mijn leven ben tegengekomen, heb ik ontdekt dat ze een gemeenschappelijk begrip delen. In het hart van al deze geloofsovertuigingen bevinden zich heilige geschriften die beweren goddelijk geschapen te zijn. En binnen deze geschriften en goddelijke teksten staan geschreven regels. De regels verschillen per geloof en volk; ik heb echter hun overeenkomsten ontdekt en die blijken vrij onopvallend te zijn. Wilt u de ene regel horen die ze allemaal gemeen hebben?"

Lazarus wuifde een vlieg van zijn gezicht en stuurde Amad weg, waarna hij zijn aandacht richtte op een aantal kakkerlakken die zich voor hem op de vloer hadden verzameld – ze leken zich aan elkaar voor te stellen door middel van paren lange haren die aan hun koppen vastzaten.

De man vervolgde: "De enige regel voor hen allen is deze: als een mens de goddelijke voorschriften van zijn geloof als waarheid aanneemt en de regels ervan naleeft, dan zal hij voor eeuwig in geluk en vrede leven. En als een mens de voorschriften niet als waarheid aanneemt, dan zal hij ook voor eeuwig leven, maar in verdriet en pijn." Hij grinnikte. "Wat Zegt dat iets over uw eigen heilige schriften, wanneer u ze in hetzelfde licht plaatst als andere goddelijke inscripties? Wat zegt het over welke inscriptie dan ook, van welk geloof dan ook, die beweert goddelijk te zijn?"

Lazarus schudde zijn hoofd. "Misschien schuilt er nog meer in je, iets wat we nog niet ontdekt hebben. Het is..."

Misschien is het juist datgene wat u *niet* aanbiedt, dat het meest over u onthult. Ik vraag u dit: Heeft u van al deze geloofsovertuigingen die u hebt gezien, en in alle woorden die u erover hebt gelezen, ook maar één verklaring gevonden die u prijst voor het kwaad dat u hier hebt begaan?" Hij wees naar het lijk. "Welk geloof, van al die waarvan u beweert dat u ze kent, zou uw moorddadige daden als goed of rechtvaardig kunnen bestempelen?"

De man grijnsde en boog zich voorover om te antwoorden: "Uw eigen Lazarus."

'Nee, niet die van mij. En je beweert nog steeds dat je niet liegt?'

"U moet bedenken dat ik niet lieg. Uw verwarring van de Waarheid betekent niet dat ik onwaarheden spreek. Het betekent slechts dat u verder moet kijken dan wat u voor de waarheid houdt."

"Gij zult niet doden, jij zult niet stelen. Er is geen grotere waarheid dan het Woord. van God."

De man leunde achterover en knikte. "Ik had al lang geleden verwacht dat u dit zou zeggen ; en ik heb sindsdien een vraag voorbereid om uw bewering te weerleggen. Ik vraag u het volgende: Als u een scherp inzicht had, zodanig dat u een middel kende om de duivel van uw geloof te doden en de wereld van het kwaad te zuiveren, zou u dan uw duivel doden?"

Lazarus kneep zijn ogen samen. "Ik weet wat jullie hier doen: vrouwen vermoorden om hun kleren te stelen."

'Ik vraag u ook dit,' vervolgde de man, 'als u de middelen had om de krachten van uw duivel te stelen en ze in het geheim te begraven, zodat ze voorgoed van de aardbodem verdwenen zijn; zou u dan van uw duivel stelen?'

De herinnering aan een gigantisch vliegend zwijn flitste door Lazarus' gedachten; hij antwoordde: "De duivel zal voor God verschijnen en verantwoording moeten afleggen voor al zijn kwaad. Ik ben geen God, en ik hoef me niet te verwonderen over dingen die niet zullen gebeuren. En ik geloof dat er iets met je aan de hand is, omdat je je zulke dingen afvraagt."

De man berispte hem: 'En ik geloof dat er iets mis is met je geloof, waardoor je niet buiten je geloofswereld durft te treden. Toch had ik al verwacht dat je je duivel niet zou doden, zelfs niet om de wereld te redden. Je geloof leert je immers vooral om je hoede te zijn als het gaat om jezelf te redden *van* jezelf.'

Lazarus schudde zijn hoofd. "God gaf Zijn eniggeboren Zoon —"

'Zoals u zegt!' riep de man uit. 'Maar we spreken niet over het geven van levens; maar Het wegnemen ervan! Als uw geschriften niet hadden gezegd dat mensen het leven van uw mens-god namen, dan zouden diezelfde geschriften toch niet hebben kunnen spreken van de gedachte dat uw God Hem het leven gaf, nietwaar?'

Die mannen die Christus kruisigden, waren niet zoals God, Amad. Ze deden slechts wat God hun toestond, ongeacht de prijs die ze daar uiteindelijk voor betaalden."

'Precies, Lazarus. Je spreekt zo oprecht in je geloof dat je je bij mij in het nauw drijft – zoals ik al verwachtte.' De visser gebaarde met een uitgestrekte hand naar het lijk en voegde eraan toe: 'De Grote Schepper heeft mij de kracht gegeven om een paar levens te nemen, zodat ik er veel meer kan redden. Ik vraag je nu: is een slechte daad, die uitsluitend tegen het Kwaad gericht is, niet een goede daad?'

Lazarus trok zijn wenkbrauw op. "Doden is niet hetzelfde als redden."

'Het doden van heksen redt de wereld,' antwoordde de man verwijtend, terwijl hij zijn blik vernauwde. 'Als ze mochten blijven leven, zouden ze hun kwaadaardige zaad van dood, verderf en onheil blijven verspreiden onder alle goede mensen op aarde.'

Lazarus bekeek de dode en verder onopvallende vrouw en vroeg: "En hoe weet je zo zeker dat ze een heks is?"

De man snoof, zichtbaar geschokt door de brutaliteit van Lazarus om die vraag te stellen. Hij stelde vervolgens een eigen vraag: 'Hoe weet een ervaren smid iets over een paard? Hoe weet een hogepriester de kenmerken en tekenen van het kwaad?' Hij gromde tegen Lazarus: 'Durf mijn wijsheid niet te betwisten. Ik ben een doorgewinterde en bekwame heksenjager. Jij weet niets – helemaal niets – van de ambachten of de werkwijzen van heksen en oude vrouwen!'

'Zoals u zegt,' beaamde Lazarus. 'Het klopt dat ik er weinig van weet. Dat is ook de reden waarom ik u om bewijs vraag.' Hij gebaarde naar het lijk dat daar lag. 'Kunt u bewijs leveren dat deze vrouw, of een andere, een heks is?'

De man wierp Lazarus een boze blik toe voordat hij toegaf: "Het jagen op heksen is geen precieze bezigheid, mijn glorieuze en merkwaardige gevleugelde man. Men kan geen absoluut bewijs verkrijgen uit een minder dan perfecte praktijk. In tegenstelling tot uw eenvoudige geloof is de wereld van de Grote Schepper niet zo regelmatig en eenvoudig als u misschien denkt – ze is gevuld met complexiteiten, ingewikkeldheden en vele grijstinten."

Lazarus knikte. "Mag ik uw ingewikkelde antwoord dan zo interpreteren dat u dat inderdaad doet?" Ik heb geen bewijs dat ze een heks is – of, zoals je misschien zou zeggen, 'complexiteiten' en 'grijze tinten' om de simpele waarheid te verhullen, namelijk dat jij "Ik heb dergelijk bewijs niet." Hij boog zich voorover en drong verder aan bij de man. "Ik geloof dat u niet kunt bewijzen dat uw slachtoffers heksen zijn. Sterker nog, ik geloof dat u ze pas als heksen beschouwt nadat u hun kleding en schoenen hebt begeerd." Hij wees naar de werkbank met de opgevouwen jurken. "Waarom zou u anders zoveel zorg besteden aan de plaatsing ervan?"

'Leugen!' riep de visser uit, terwijl hij op de grond sloeg. 'Ik doe het niet voor mezelf, maar voor jou – voor iedereen!' De man schudde woedend zijn wijsvinger. 'Jij hebt een beperkte blik, je ziet alleen dag of nacht, zonder aandacht te schenken aan schemering of dageraad!' " Jullie beschouwen dingen als goed of kwaad, zonder de betekenis ervan te peilen , of de mate van goed of kwaad erin te bepalen!" Opnieuw sloeg hij op de grond. "Hoe durf je te pretenderen mijn bedoelingen te kennen door slechts vluchtige observaties van mijn daden, waarvan de betekenis en methoden jou nog onbekend zijn? Hoe durf je mij te beoordelen!"

Lazarus perste zijn lippen samen en trok zijn wenkbrauw op. Toen antwoordde hij koeltjes: 'Misschien heb ik een simpele blik. Maar mijn simpele oog ziet duidelijk dat u zich omringt met kleren en schoenen, gestolen van hen over wie u een oordeel hebt geveld en die u eigenhandig ter dood hebt veroordeeld.' Hij zuchtte diep. 'En u beweert dat u dit doet, niet voor uzelf, maar voor mij – en voor iedereen. Hoe kan dat?'

De man spotte: "Weet je wel waarom je zo weinig over heksen weet?"

'Ik heb nog nooit een heks gezien,' antwoordde Lazarus, 'en er ook nog nooit van gehoord, behalve wat er in de Heilige Schrift staat geschreven.'

'Precies! Jullie hebben geen heks meer gezien sinds trouwe heksenjagers zoals ik de wereld van hen zuiver houden. En ik ben niet de enige in deze rechtvaardige taak. Zelfs de geestelijkheid van jullie kerk streeft ernaar de wereld te verbeteren door hen op te sporen en te vernietigen. Hun kwaad verspreidt zich door alles wat ze aanraken. Wij doen wat we moeten doen. Een heksenjager geniet niet van zijn taak; hij doet slechts wat juist is.'

Lazarus wierp een blik afwisselend op de werkbank en de dode vrouw voor zich.

Hij merkte op: "Als een heksenjager ernaar streeft de wereld te bevrijden van het kwaad van heksen, en heksen kwaad verspreiden in alles wat ze aanraken, waarom zou een heksenjager dan de kleren en schoenen van een heks begeren? En zou een heksenjager..."
"Zal hij niet nog slechter worden in zijn strijd om de heksen te doden, terwijl hij ze zo vaak aanraakt?"

'Waarom ben je zo geobsedeerd door kleren en schoenen? Luister eens!' brulde de visser.
'Kleren en schoenen – schoenen en kleren! We hebben het over heksen. Is er iets met je aan de hand? Kun je niet verder kijken dan je eigen ego?'

"Dat kan ik."

'Vereer me er dan mee,' riep de man uit.

Lazarus knikte en overwoog de uitdaging. Hij wees naar de dode vrouw tussen... en vroeg: "Weet u ten eerste nog hoe deze vrouw heette?"

'Heks; oude vrouw; feeks – de ene naam is net zo toepasselijk als de andere,' beet de man hem toe.

Lazarus haalde zijn schouders op. "Misschien de volledig in gewaad geklede Amad Gaston, de zoon van Barabass."

Gaston wil dat ze naamloos en naakt is, toch?

De man staarde hem aan terwijl Lazarus vervolgde: 'Maar stel dat deze vrouw plotseling weer tot leven komt en een eerlijk verslag aflegt van alles wat ze weet, en ik vraag haar hoe een dode, naakte heks minder is dan een dode, geklede heks, hoe zou ze me dan antwoorden?'

'Het zal niet tot leven komen! En alleen maar leugens komen van heksen!' De man gromde, terwijl hij overeind sprong: 'Wie ben jij, om mijn vishuis binnen te dringen en mij te bespotten in het gezelschap van heksen?'

Lazarus stond snel op en deed een paar stappen naar voren. "Blijf staan waar je staat!"

De man rukte zijn oog los van het velsnijmes en daagde Lazarus uit: "En als ik dat doe..."

"Niet? Wat ga je doen? Mij vermoorden?" Hij grijnsde. "Ik herinner me de regels die je binden:

Gij zult niet ..."

Lazarus spreidde zijn vleugels gedeeltelijk uit, opende zijn bek en siste zachtjes, zodat De man kon zijn hele gebit zien.

De man liet zich achterover zakken en leunde tegen de muur. 'Misschien schuilt er meer achter je dan je op het eerste gezicht zou denken. Je probeert me nu in de war te brengen, hè?' Hij drukte zijn

Hij drukte zijn vingers tegen zijn slapen en kneep zijn ogen samen, zichtbaar pijnlijk. 'Net als zij probeer je mijn geest te vullen met duistere ideeën.' Hij wreef over zijn gezicht, haalde diep adem en glimlachte zwakjes. 'Maar je kunt je kwaad niet gebruiken tegen een doorgewinterde heksenjager, mijn glorieuze Lazarus.'

“Je gedachten zijn alleen van jou, samen met het kwaad dat erin woekert.

"Jij bent degene die jezelf te gronde richt."

'Stil!' siste de man, terwijl hij met een verlamdende hand de muren afspeurde. 'Luister, luister!'

“Waar luisteren we naar?”

'*Ssst! Luister nu!* Vanachter de deur!' riep hij uit, terwijl hij met één hand zijn hoofd vasthield en met een wijzende vinger naar de hoge, rafelige deur wees. 'Opnieuw fluisteren ze hun toverspreuken. Bescherm jezelf! Schiet op, mijn beste vlieger!' De man brabbelde onverstaanbare woorden terwijl hij met zijn vinger op verschillende plekken van zijn lichaam tikte; maar in tegenstelling tot een priester, die zich wellicht opzettelijk zou kruisen als teken van een kruis, raakte de visser zich overal en in willekeurige volgorde aan – zijn voorhoofd, zijn rib, zijn oog, zijn knie, zijn tong –

'Wat ben je aan het doen?' vroeg Lazarus, terwijl hij zijn hoofd schuin hield.

“Pas op, Lazarus! Wees waakzaam tegenover het kwaad – de boosaardige listen van heksen! Denk alleen aan zuivere gedachten, anders word je van binnenuit ten gronde gericht!”

Lazarus wierp afwisselend blikken op de hoge, rafelige deur en de visser die hij daar aantrof. Volledig in zichzelf verzonken; blijkbaar vastbesloten om elk uitgesproken deel van zijn lichaam aan te raken, terwijl hij met zijn lippen rammelde en een stroom onduidelijke uitspraken mompelde die leken op het opzeggen van een gebed in een onbekende taal.

'Maak je hoofd leeg,' adviseerde de man Lazarus. Hij stopte met zichzelf aan te raken en zette zich schrap. Met zijn handen tegen de muren leunde hij voorover, diep en rustig ademend, terwijl hij Lazarus toesprak: "Verzamel je krachten van binnenuit. Dat is de weg van de heksenjager. Maak jezelf gelijk aan het Zwaard der Waarheid – als gesmeed metaal – in het aangezicht van het Kwaad."

Lazarus wierp een blik achterom naar de buitendeur, die nu geen licht meer naar binnen wierp. De drempel was bereikt – de nacht was eindelijk gevallen. Hij keek nog eens naar het lijk op de tafel en de hoge, rafelige deur, voordat hij zijn blik weer richtte op de visser, die nu ontspannen tegen de muur stond en hem met een glimlach aankeek.

'Ze kunnen ons geen kwaad doen,' verzekerde hij Lazarus, 'we zijn nu volledig beschermd door het machtige pantser van de Grote Schepper.'

'Bescherming,' vroeg Lazarus ongelovig, 'tegen de doden?'

De man schudde nadrukkelijk zijn hoofd en hield zijn hand tegen zijn oor, richting de rafelige deur, terwijl hij fel fluisterde en Lazarus opdroeg te luisteren. "O, ze zijn niet dood, mijn goede leerling; ze doen alleen maar alsof. Als je denkt een doorgewinterde heksenjager te worden zoals ik, dan moet je de vele manieren van heksen kennen. Dit zal je eerste les zijn van vele. Luister nu aandachtig – gebruik die geweldige oren van je en maak jezelf vertrouwd met de ondoden."

Lazarus spitste zijn oren en luisterde of er geluiden achter de hoge deur vandaan kwamen.

'O jazeke,' drong de glimlachende visser aan, 'Luister goed hoe ze samen de geheimen van het Kwaad fluisteren.' Hij wees naar het naakte lijk: 'Zij, met haar hoofd nog afgehakt, is in staat haar boosaardige zusters tegen ons op te roepen.'

Hoewel Lazarus de visser nauwlettend in de gaten hield, waren zijn gedachten bij zijn oren. die nu het schijnbare gefluister van vele vrouwen hoorde, dat tegelijkertijd sissend achter de hoge, rafelige deur vandaan kwam." Hij deed een paar stappen naar voren en luisterde aandachtiger toen de aanhoudende geluiden beter hoorbaar werden. En in het schijnbaar gedempte gebrom ving hij gefluisterde woorden op als fragmenten van zinnen, en misschien wel het overlappende gesprek tussen sissende heksen en kletsende oude vrouwen.

Lazarus keek met een blozend en vragend gezicht naar de visser, die nu een Een ondeugende grijns, alsof hij zich verheugde over het nieuwe bewijs dat Lazarus plotseling vanachter de hoge deur had kunnen vinden. En inderdaad, Lazarus' geest tolde als een wervelwind van recente herinneringen, aan de beweringen van de man over eer, waarheid, wijsheid, een perfect geheugen, een scherpzinnige redevoering en een scherpe aandacht voor detail .

Hij deed een stap achteruit, haalde diep adem en sprak de man recht in de ogen: "Het is niet de

"Gefluister van heksen." Hij schudde zijn hoofd. "Ik ken dat geluid. Het zijn gewoon insectennesten die tegen elkaar aan kruipen."

De man liet zijn glimlach varen; zijn gezicht verstijfde en hij zei koud: "Insecten praten niet."

'De doden doen dat ook niet,' antwoordde Lazarus afwijzend. 'Misschien heb je in je hoofd het gekwetter van insecten aangezien voor de woorden van heksen, zodat je in heksen zou geloven terwijl die er niet zijn?'

'Er zijn heksen – overal om ons heen – werkelijk!' riep de man, terwijl hij met zijn armen zwaaide. 'Het is niet mijn geloof in hen dat ze echt maakt!' snauwde hij. 'En het is ook niet jouw ontkenning van hun bestaan dat ze onwerkelijk maakt!'

Lazarus keek naar het naakte lijk. 'Er zijn misschien heksen, zoals je zegt; maar ik geloof niet dat ze hier zijn.' Hij stapte naar voren en staarde de visser dreigend aan. 'Als een man van eer, zoals je beweert – als een heksenjager, zoals je beweert – kun je zweren dat je nooit iemand hebt gedood die geen heks was?'

De man wierp een vluchtige blik op de verweerde deur, haalde zijn schouders op en gaf toe: "Welnu, zoals ik al zei, heksenjacht is niet nauwkeurig – soms zijn er gewoon slechte mensen die..." Ze vertoont alle kenmerken van een heks, maar – het is niet helemaal correct – ze jaagt op heksen en dergelijke." Hij schraapte zijn keel en verzachtte zijn toon. "Als heksenjagers bedoelen we het goed; en we doen ons best om ze uit te roeien – om ze te verwijderen uit de wereld van de goede mensen."

'Doe je je *best*?' vroeg Lazarus.

'Wij,' blafte de man, waarna hij opschepte over zijn vaardigheden: 'Maar ik ben ervarener, bekwamer dan de meesten.'

Lazarus keek de kamer rond. "Waar zijn de andere heksenjagers?"

De man zwaaide met zijn armen, keek om zich heen en grinnikte, kennelijk vol ongeloof. 'Wij zijn overal, mijn beste man – verspreid over vele landen – altijd verborgen!' riep de man uit. 'Wij stellen ons niet openlijk voor aan hen die heksen zouden kunnen beschermen. Wij leiden een leven in geheimzinnigheid. En vergeet niet dat ik u niet heb gevonden ; u hebt mij en mijn heksen gevonden.'

Lazarus liet zijn blik naar de grond zakken, wellicht met het gevoel alsof de last van de wereld plotseling op hem was neergedaald. Hij staaarde naar het gezicht van het lijk op de tafel, terwijl de smekende stem van de wasvrouw van Heer D'Alcicourt in zijn gedachten bleef nagalmen, die vroeg: 'O, lieve God, zult U ons redden?' Hij controleerde nogmaals de drempel van de buitendeur, waar geen licht doorheen scheen.

Toen keek hij achterom naar de visser, die zijn armen over elkaar had geslagen, en glimlachte. "Jij bent "De eerste die me in al die jaren heeft ontdekt. En jij zult waarschijnlijk de laatste zijn, want ik ben een van de beste heksenjagers die er zijn." Hij wuifde Lazarus nonchalant weg en vervolgde: "Maak je geen zorgen. Ik wist altijd al dat er meer voor nodig zou zijn dan..." een gewone man om mij te ontdekken – en het feit dat ik ontdekt ben door een vliegende man, roept alleen maar op tot... "Aandacht voor mijn onwankelbare toewijding aan het vak van heksenjager." Hij haalde diep adem en grijnsde. "En ik geloof dat de Grote Schepper me eindelijk heeft beloond met een vliegende leerling en een uitstekende heksenjager. Wat denk je ervan, Lazarus? Kun jij een heks meenemen terwijl je vliegt? Kunnen we samen de wereld redden?" Hij klapte eenmaal in zijn handen, hield ze tegen elkaar gedrukt alsof hij bad, en wachtte op een antwoord.

'Hier zijn geen heksen,' zei Lazarus. 'En wat is een heksenjager zonder heksen, zo niet een ordinaire vrouwenmoordenaar?'

De man grinnikte en merkte op: "Jullie, met jullie geringe geloof." Hij zette een paar stappen naar voren. 'En als ik je kan bewijzen dat er hier heksen zijn, en niet alleen de insecten die je beweert te horen, zul je me dan geloven?'

Lazarus wierp een blik op de hoge, verweerde deur.

De man knikte: "Inderdaad, daarbinnen." Hij wees naar de deur. "Precies daar. Ik kan ik zal je vele oude vrouwen en heksen laten zien, wier wandaden voorgoed zijn uitgewist. Wil je de goede daden van de jagerskunst aanschouwen ?

Met de last van de wereld en de woorden van de wasvrouw in zijn hart, overwoog Lazarus alles zo goed als hij kon. Hij bekeek de hoge, rafelige deur, de brandende fakkels ernaast en de ruimte om hem heen. Ten slotte antwoordde hij, terwijl hij een stap achteruit deed naar de afgesloten buitendeur van het vishuis: 'Laat me uw goede daden zien, alstublieft.'

'Schitterend!' riep de visser. 'We zijn dus heksenjagers!' Hij liep voorzichtig naar de hoge deur en sprak Lazarus zachtjes maar streng toe: ' Er zijn een aantal dingen die je over heksen moet weten voordat ik de deur open.' Je leven kan ervan afhangen. Begrijp je me?

Lazarus knikte en de man vervolgde: "Ten eerste sterven heksen niet onmiddellijk wanneer hun lichamen worden meegenomen. Wat ik bedoel te zeggen is dat ze, totdat hun gelaatstrekken volledig zijn weggeëbd en ze terugkeren naar de smerige modder waaruit ze zijn voortgekomen, slechts doen alsof ze dood zijn. Ze zijn nog steeds in staat hun boosaardigheid op je uit te oefenen – ik besepte pas veel later dat hun krachten groter worden wanneer ze samen liggen dan wanneer ze alleen liggen. Om deze situatie te verlichten, moet een heksenjager echter verwijderen..." het hoofd van de gedode heks voordat het naast andere hoofden van dezelfde soort werd geplaatst. En elk die in een precieze volgorde geplaatst moet worden, van oudst naar nieuwst, buiten naar binnen."

'En wat als ze niet op die manier geplaatst worden?' vroeg Lazarus.

De visser wees met zijn vinger naar Lazarus. "*Maak die fout nooit*, Lazarus."

Ze zullen je te pakken krijgen nog voordat je de kans krijgt om de volgorde om te keren."

'Dan zal ik dat niet doen, en dan zullen ze me niet pakken,' bevestigde Lazarus. Hij maakte de hangende kettingen los en volgde de visser naar de hoge deur.

De man draaide zich even om om hem te waarschuwen: "Raak niets aan wat je denkt te voelen, anders word je misschien getroffen door een ondraaglijke ziekte of waanzin."

Lazarus knikte en, toen ze de hoge deur naderden, pakte hij voorzichtig een fakkel uit de muurbeugel. De man draaide zich echter wild om en greep zijn arm. 'Wat doe je ?' Even stonden ze oog in oog, hun ogen gevangen in het fakkellicht als brandende bollen van blauw en bruin.

'Ik ga de fakkel halen, jij opent de deur,' antwoordde Lazarus.

De man liet zijn greep los en knikte. "Inderdaad. Maar je mag hier niet naar binnen."

Heb ik uw woord?

'Ik ga niet naar binnen,' zei Lazarus.

'Je hebt nog veel te leren,' merkte de man op, terwijl hij de metalen grendel van de deur vastgreep en zich weer tot Lazarus wendde. 'En nu, voor de boze heksen van deze wereld. Zijn jullie bereid het ergste te zien – het meest verachtelijke en smerige kwaad – voor altijd opgesloten achter...'
deze deur?

Lazarus knikte en hief de fakkel op. "Alleen als u het toestaat."

'Kijk dan eens,' zei de visser, terwijl hij langzaam de hoge, verweerde deur opende.

De deur kraakte toen hij geleidelijk meer van het pikzwarte interieur van de kamer blootlegde. Vliegen zoemden uit de duisternis en de vlam van de fakkel knetterde, terwijl verschroeide insecten op Lazarus' hoofd en schouders neerregenden. Een walmende geur van verrotting rolde langs hem heen; hij kokhalsde, deinsde achteruit en hield zijn hand voor zijn mond.

De visser grinnikte en trok de deur wijd open. 'Je moet een sterkere maag hebben dan jij, wil je heksenjager zijn. En daar gaan we aan werken.' Hij greep Lazarus' arm en trok hem dicht naar de drempel, terwijl hij naar de verlichte binnenkant van de kamer wees, waar een stapel lijken lag. 'Dit zijn allemaal heksen,' zei hij, terwijl hij met zijn hand over de rottende hoop streek, 'van oudst naar jongst; van buiten naar binnen; precies geplaatst en zonder hoofd, zoals ze allemaal zouden moeten blijven.' Hij draaide zich om en knipte met zijn vinger vlak voor Lazarus' gezicht. 'Ah! En herinner je je misschien een bepaalde oude vrouw die een geest had op Endor, en die door Saul zelf werd gezocht? Herinner je je haar niet - die heks van Endor?'

"Ik kan me haar niet herinneren; toch heb ik over haar gelezen - in het eerste boek van Samuel."

'Diezelfde heks, waarover in de heilige Schriften van jullie geloof staat geschreven,' bevestigde hij, terwijl hij zijn handen in zijn zij zette en grijnsde. Vervolgens grinnikte hij en tikte op zijn borst, pochend: 'Zij was de eerste heks die ik gevangen heb genomen.' Hij wees met zijn duim naar de binnenkant van de kamer. 'En ik heb haar hoofd nog steeds.'

'Toch noemt u de Heilige Schrift louter leugens, opgeschreven door mensen. En u beweert zelf niet te liegen. Hoe kunt u de waarheid spreken en beweren het hoofd van een vrouw te hebben, zoals in de Schrift wordt vermeld, en tegelijkertijd alle Schriftteksten negeren?'

De man liet zijn handen zakken en trok zijn wenkbrauw op alsof hij hem van elke beschuldiging of insinuatie wilde vrijspreken, en antwoordde: 'Ik verwerp niet alles wat in uw heilige Schrift staat, mijn glorieuze Lazarus. Net zoals ik geen enkel ander geschreven werk dat men als goddelijke waarheid beschouwt, volledig verwerp. Alle werken zijn rijk aan geschiedenis; ze zitten allemaal vol met algemene waarheden. Hoe zou een belezen schrijver anders kunnen liegen, dan door waarheden te vertellen tussen zijn leugens door?'

'Dus u gelooft dat uw heilige geschriften de waarheid spreken over deze vrouw van Endor, maar liegen over de Heer de Almachtige?'

'Inderdaad, zoals ik al zei; ik heb haar hoofd,' zei de man kortaf, met een grijns. 'Heeft u misschien iets van uw God om mij als bewijs te laten zien?'

Lazarus klemde zijn kaken op elkaar en haalde diep adem voordat hij hem terechtwees. "De vrouw van Endor leefde te lang geleden. Ik geloof je niet."

De man fronste zijn wenkbrauwen, gromde en wees opnieuw naar de deuropening:

"Ik heb het, daar. En zoals je zegt, je gelooft niet dat ik heksen heb – ik laat ze je zien. En je gelooft niet dat ik de heks van Endor heb –" hij schraapte zijn keel, "Je aanhoudende gebrek aan vertrouwen in mijn kunnen begint me te irriteren."

"Hoe kun je er zeker van zijn dat je haar hoofd hebt?"

'Omdat ik het echt heb, natuurlijk! Heksen sterven niet zoals stervelingen!' riep de man uit. 'Moet je *alles eerst* zelf zien voordat je *iets gelooft*?'

'Als u het toestaat,' zei Lazarus.

'Goed dan.' De visser snoof, kennelijk uit protest. 'Maar ik verwacht wel dat je meteen wat vertrouwen hebt in wat ik je leer. Als leraar en doorgewinterde heksenjager verwacht ik niet dat je elk woord dat ik zeg in twijfel trekt. Geef nu...'

"Laat me mijn weg zien." Hij trok Lazarus' arm met de fakkel de deuropening in, stapte naar binnen en ontweek de stapel lijken, waarna hij dieper de kamer in liep. Hij riep terug: "Zoals ze liggen, van buiten naar binnen, ligt haar hoofd het verst weg."

Lazarus zag zijn kans schoon. Hij reikte naar de rand van de open deur, maar aarzelde; zijn Zijn uitgestrekte vingers raakten bijna het grijze hout aan. Hij hield zich in en trok zijn arm terug.

De stem van de visser werd steeds doffer en verder weg toen hij vanuit de donkere kamer riep: "Het is het hoofd van diezelfde heks, die zich voordeed als mijn moeder!" en die probeerden mijn vader te vermoorden terwijl hij sliep."

Opnieuw stak Lazarus zijn arm omhoog en greep hij de houten rand van de deur vast, ditmaal om de deur te sluiten en op slot te doen; zijn arm wilde de deur echter niet dichtzwaaien . Hij trok een grimas, zuchtte en deinsde achteruit.

De stem van de visser was zwak, maar zijn woorden waren duidelijk verstaanbaar. "En toen ik mijn vader begroef, groef ik de gemene heks uit haar graf op—"

Lazarus stond naast het op tafel liggende lijk. Hij zag de lege blik en deinsde achteruit, dichter naar de buitendeur van het huis. Hij inspecteerde de donkere drempel en constateerde dat het inmiddels donker was geworden. Plotseling spitste hij zijn oren en keek naar de hoge, rafelige deur, die nu vanzelf open en dicht ging en kraakte. Er was geen windvlaag, geen rat, niets dat de deur zachtjes dichtdeed, maar toch bleef het roestige gekraak van de scharnieren aanhouden. Het langzame heen en weer zwaaien van de deur... De deur kwam eindelijk halverwege toen doodsbleke vingers met zwarte nagels vanaf de achterkant van de verticale planken van de deur tevoorschijn kwamen en zichtbaar werden in het kaarslicht van de kamer.

Hij zette zich schrap en siste toen Lucifael stilletjes uit de wegrennende schaduwen tevoorschijn kwam. van de hoge, woeste deur. Ze sloot de deur helemaal, deed hem zachtjes op slot en sloot de visser binnen op. Toen draaide ze zich om en keek Lazarus recht in de ogen met haar spiegellende, onbeweeglijke blik, die leek op bollen van zwart glas. Ze sprak, haar gelaagde stem als een voordracht, die klonk als de stemmen van vele vrouwen tegelijk: 'Je was er zo dichtbij, Eljo. Toch kon je het niet over je hart verkrijgen om de deur te sluiten, zelfs niet om iemands leven te redden. Wat maakt dat jou, Eljo? Goddelijk? Heilig? Zeg het me.' Verdien je die ziekelijke gloed van de troon werkelijk, terwijl je zelfs niet de overtuiging hebt om een enkele gapende deur te sluiten, terwijl dat misschien wel het leven van velen zou kunnen redden? Je vroomheid en zwakheid zullen je ondergang worden. Je bent zo voorspelbaar, Eljo – zo makkelijk te doorzien. Waarom zou je er überhaupt moeite voor doen?

De gedempte stem van de visser riep in paniek uit: "Wat doe je, Lazarus? Doe de deur open! Lieve God, ze bewegen! Ze kruipen! Doe hem nu open, Lazarus!"
Nu! Ze staan daar zonder hoofd! Nee! Lazarus!

Lucifael liep naar Lazarus toe. Een zee van krioelende kakkerlakken week voor haar uiteen en vormde een vrij pad van houten vloerdelen voor haar oprukkende stappen. Ze drong zich op Lazarus af en klemde zijn vleugels tegen de buitendeur en de nog steeds stevige dwarsbalk. Toen hij niet verder kon vluchten, boog ze zich dicht naar zijn gezicht en sprak hem toe: 'Je bent hier nu alleen dankzij mijn snelle ingrijpen. Ik was het die je uit dat kasteel redde en je op weg stuurde. Ik was het die je hielp vliegen.'

Reusachtig varken, gegroeid uit mijn eigen haar. Zonder mijn hulp was je allang in stukken gehakt en tot as verbrand. Maar hier sta je, levend en wel, en nu ben je mij enorm dankbaar dat ik je uit je gevangenschap heb bevrijd."

Ze stapte weg van Lazarus' gezicht en bekeek het eveneens naakte lijk op de tafel terwijl ze probeerde verder te gaan. 'Als betaling voor mijn redding verwacht ik dat je je reis voortzet naar het klooster van Canello in Italië. En wanneer de laatste poortsteen onder het altaar van de kathedraal opengaat, zal ik je daarvoor belonen. In ruil voor je diensten zal ik je...'

'Ik geef je alles,' onderbrak de visser hem met een wanhopige smeekbede. 'Doe de deur open, Lazarus! Wat je maar wilt - alles! IN GODSNAAM!'

Hij begon te jammeren en te kreunen.

Zichtbaar geïrriteerd draaide Lucifael zich om en tikte met haar nagels tegen de deur. De smeekbeden van de visser veranderden in een hartverscheurende, verstikkende gil - een doffe dreun klonk tegen de binnenmuren van de kamer, en een nieuwe stilte daalde neer over het vishuis.

Ze keerde zich weer tot Lazarus. 'Wanneer je in Canello aankomt, zal ik de laatste Poortsteen onthullen - jij moet hem voor mij openen. Ik zal je gids zijn in de volgorde van de woorden op de steen en hoe je ze op de juiste manier moet reciteren.'

'Ik ga er niet in de buurt komen,' antwoordde hij, terwijl hij zich nog steviger tegen de deur drukte.

Ze stormde op hem af. "Ga weg! Toon geen disrespect en stel mijn geduld niet op de proef, Eljo!"
Open de deur en ga de lucht in, NU!

Hij tilde de dwarsbalk op en gooide die weg uit de deuropening.

"En blijf niet te lang weg."

Lazarus stapte de duisternis in en draaide zich om om nog een laatste blik te werpen op de walgelijke plek. Door het schemerige interieur van het vishuis zag hij dat het lijk op de tafel was verschoven; de omhooggestoken, uitgestrekte arm hing over de rand van het tafelblad en stak in zijn richting uit, alsof het hem zichtbaar wilde grijpen. Tussen de rollende schaduwen en lange schaduwen, en onder de flikkerende gloed van het haardvuur, leek het dode gezicht hem met een snelle knipoog en een vredige glimlach uit te zwaaien.

"Schiet op!" gromde Lucifael hem na.

Hij trok zich terug uit de smerige hut, zijn gedachten duizelig van een veelheid aan onwelkome beelden en geluiden waarvan hij wist dat ze misschien wel voor altijd te verwarrend en verschrikkelijk zouden blijven om te vergeten. Hij beseftte dat ze zich al in de muren van zijn geest hadden gebrand en hem de rest van zijn leven zouden blijven achtervolgen. Ze waren nu een deel van hem, net zo goed als zijn armen, benen en vleugels. En hij wist dat dit soort herinneringen de geest in de loop der tijd veranderen, ten goede of ten kwade – en ze zaten nu in hem. Ze konden niet worden weggewassen, weggesneden of uitgerukt zonder hemzelf daarbij te vernietigen. Net als de walgelijke stank die nog steeds in zijn kleren hing, was die smerige hut nu een integraal deel van hem – wat hem misschien zelfs zou veranderen, al was het meer dan een beetje.

Hij duwde het onkruid opzij, speurde de sterrenhemel af en sprong omhoog, een zwerm achterlatend. met opstijgende en spiraalvormige vliegen in zijn kielzog. Hij cirkelde boven een uitgestrekt gebied met cipressentoppen voordat hij de sterren in klom, waar hij uiteindelijk naar het zuiden afboog.

In gedachten – in overeenstemming met zijn herinneringen aan lang bestudeerde abdijplattegronden en met het aangeboren navigatievermogen van elke trekvogel – richtte Lazarus zijn geplande vliegroute rechtstreeks op de noordelijke kusten van de Golf van León. In de windstille, koele avond stabiliseerde hij zijn koers en zette een stabiele koers in richting het verre Italiaanse *Monastero del Cancellò en Umbria*, waar hij een monnik zou kunnen ophalen en terugbrengen naar de Auvergne in Frankrijk om de poortsteen van de *Abbaye des Gardiens* te sluiten . Deze poortsteen was door een eigenzinnige, wraakzuchtige en dwaze kardinaal van Avignon , met behulp van gestolen manuscripten uit de streng bewaakte apocriefe archieven van de Hoge Raad , onhandig maar succesvol geforceerd.

[Einde van hoofdstuk 17]

Dit literaire werk is uitsluitend geschreven ter ere van

Edgar Allan Poe (1809-1849)

— Moge zijn nalatenschap in ons allen voortleven —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~